

Zjevení 4. kapitola, část 2. (Dvacet čtyři starců)

¹ Jsem tak rád, že tady mohu být znovu dnes ráno. Uvažoval jsem o tom jak ten sníh... No, a kdybychom byli teď v Coloradu, ten sníh by byl opravdu měkký prašan, a teplota by byla kolem pětadvaceti pod nulou. A mohli byste fouknout, a takhle se do toho prašanu ponořit. A tak to tam trvá celou zimu. Ale teď, tady v tom pásmu, to není tak ani tak, je tu velice vlhko a čvachtanice a je to špatné a připadá mi to tak, že bych nejraději odletěl zpět do Arizony a počkal, až přijde jaro a potom se sem vrátil.

² Kvůli tomu jsme nachlazení a tyto bacily a ostatní věci, které teď leží na zemi, zamrznou, a potom roztají, a znovu zamrznou a znovu roztají. A potom vylezou nahoru a my je vdechujeme a máme bolavé hrdlo, bolesti hlavy a bolesti a trápení. A, ach, ach, jaký je to čas, jaké místo.

*Ale tam za řekou je země,
která se navěky jmenuje líbeznou,
a její břeh dosáhneme pouze jistým stupněm
víry; zatímco jeden po druhém budeme
procházet přes tyto brány,
abychom přebývali s nesmrtelnými,
jednou až zazní zlaté zvony pro tebe a pro mne.*

³ Bude to tehdy, až půjdeme domů, abychom tam zůstali, že? Vyhlížíme tento den.

⁴ No, minulý večer jsem si vychutnal tato nádherná kázání, která jsem slyšel od mých bratrů. Kde je Pat Tyler, je tady dnes ráno? Pate, ó, neviděl jsem tě tam sedět v životní velikosti, ale dvakrát většího. A neviděl jsem tě, jak tam sedíš. Poprvé co jsem měl Pate... slyšel Pata promlouvat. A líbilo se mi to, a doufám, že vám všem.

⁵ A potom ten bratříček, který řekl to ohnivé svědectví v kázání, které se podobalo spíše střelbě z kulometu. Nějaký bratr, potkal jsem ho, z Ohia. Je tady někde dnes ráno? Je tady? Bratr Neville se zmínil o jeho ohnivém projevu.

⁶ Potom bratr J. T. Parnell. A já si myslím, že se nevyrovnali bratru Beelerovi. A je tady, je tady bratr Parnell? Bratr Parnell a bratr Beeler, nejsem si jist, tuším, že jsem spatřil bratra Beelera.

⁷ Tato světla, to je... Až budou stavět novou modlitebnu, doufám, že tyto věci udělají jinak, trošku jinak. Toto je ta naše první modlitebna, to byl první pokus. A jestliže budeme mít někdy novou, chceme, aby se od té trošku lišila; není tu vidět; mám rád modlitebnu, která se svažuje dolů, takto, obecenstvo. Potom máte nerušený výhled rovnou na vaše obecenstvo. A především pokud jde o shromáždění s rozeznáváním, můžete vidět kolem dokola. Rozumíte, ukázat na ně dokola, takhle, dopředu a dozadu. A, potom, i kdyby tam byl malý balkón s východem, je to lepší.

⁸ Pokud je Billy tady, volal mi včera večer bratr Littlefield a posílá mi popis modlitebny, kterou jsem tam vysvětil, kterou architekti... bratře Woode, to stálo, tuším, pět set dolarů za samotný výkres architektovi, který to narýsoval. A on mi to posílá s ceníkem a rozpisem materiálu a prkny dva-krát-čtyři¹ a tolik-krát-tolik s tím spojeným. A on nám to posílá a chce přijet; a řekl, že půjde za prodejci řeziva a tak dále a bude se snažit, aby dali slevy obdobně jako v jeho případě. Je to nádherná modlitebna, nepříliš velká, ale nádherná konstrukce.

⁹ A tak jsem mu řekl: „Dám to důvěrníkům a diákonům, jakmile to pošleš Billymu a potom uvidíme, kolik bude obnášet rozpočtový úvěr... kolik musí mít pro zahájení budovy.“

¹⁰ On řekl: „Až to budeš mít, přijedu, vezmu si montérky a pobudu s tebou po tuto dobu.“ Bratr Littlefield je laskavý, vzácný muž, opravdu skvělý.

¹¹ No, jak se teď cítíte před začátkem nového roku? Amen. Jdeme vstříc novému roku. Zahájíme ho sloužením Pánu. Kolik z vás dnes ráno vstalo a poděkovalo Mu za ten starý rok a vše co pro nás znamenal a poprosil Ho, aby zapomněl na minulost? A tak my jsme to udělali u naší postele, když jsme vstali a potom přišli ke stolu, kde obvykle máme malý rodinný oltář, shromáždíme se okolo stolu a modlíme se.

¹² Vždy se snažíme o to, aby to bylo naším zvykem, pomodlit se večer před spánkem. Já jsem to dělal od doby, když jsem se obrátil.

¹ 2x4 palce — to je standardní průřez prken pro dřevěné konstrukce v USA

Když ráno vstávám a je ještě příliš šero a mlhavo, abych se mohl někam projít, nevím prostě, kam bych šel. A já Ho prostě požádám, aby mne uchopil za ruku a provedl tímto dnem.

13 A pamatuji si, jak po druhé straně této ulice, když jsem byl mladým mužem, a Billy Paulovi byly asi tři roky nebo čtyři, a bydleli jsme naproti v ulici. Jednou v noci chtěl doušek vody, a ta byla v kuchyni, s naběračkou ve kbelíku. Řekl jsem... Ó, byl jsem tak utahaný, celý den jsem těžce pracoval a kázal do půlnoci. A on řekl: „Tati, já mám žízeň.“

14 Řekl jsem: „Billy běž do kuchyně, je to tam na malém stole.“ Řekl jsem...

15 On vstal, mnul si oči a pohleděl tam, pak řekl: „Tati, já se tam bojím jít.“ Vidíte?

16 Řekl jsem: „No, to je... to je v pořádku.“ Řekl jsem: „Jen jdi miláčku a napij se. Tatínek je moc unavený.“ Nebylo to dál, jak k tomu oknu.

17 A on řekl: „Ale já se bojím, tati.“ Vidíte?

18 No, vstal jsem s tím malým mrňousem. Natáhl jsem ruku, chytil ho za ruku a to bylo dobře; udělali jsme sotva čtyři nebo pět kroků, šlápli jsme na předložku, kde Meda voskovala podlahu, kousek linolea, a víte, co to znamená. On padal, ale já jsem sevřel jeho ruku a on se jí pevně uchopil. Chvilku jsem stál a pomyslel jsem si: „Bože, tak je to.“ Vidíte? „Nechci udělat ani jeden krok, pokud mne Ty neuchopíš za ruku, protože nevím, kde mohu uklouznout.“ Vidíte? „Dokud mohu cítit Tvou velkou mocnou ruku, jak svírá mou ruku, vím, že mne udržíš ve chvílích mého...“ Vidíte?

19 A tak, kvůli tomu bych si chtěl vytvořit návyk, totiž, abych nechal svou ruku v té Jeho. Někdy jsem udělal věci, které v mých očích připadaly směšné, nepřirozené lidskému smýšlení; ale nechme to klidně na pokoji, zjistil jsem, že to bylo jediné správné řešení.

20 Víte, jsou věci, které nám tady, když nás Bůh přes ně vede, nepřipadají rozumné, ale ony se jednou ukážou v pořádku, vidíte, protože On ví, jak nás má vést. A proto, když vidíme, že On je naší víc než postačující milostí, a vše, co potřebujeme a každá starost je v NĚm, potom odložme stranou všechno kromě Něj a chopme se Jeho neměnné ruky.

21 Zpívali jsme tady kdysi jednu píseň, neslyšel jsem ji zpívat již delší dobu. Ale nemohu zpívat, pokud tu jsou... Tuším, že tu nejsou mezi námi žádní přichozí. A proto... Kvůli tomu se pokouším zpívat ty malé písničky, protože, víte, mám je rád. A Gene, nech to nahrát pro veřejnost na pásek! Byli jsme tu zvyklí zpívat krátkou píseň:

*Svět je plný rychlého pohybu.
Nic na zemi není nepohnuté.
Postav své naděje na věčných věcech,
chop se neochvějné Boží ruky!*

22 Kolik z vás slyšelo tu písničku? Ó, mám ji rád, vy také? Pokusme se zazpívat jeden verš:

*Chop se neochvějné Boží ruky!
Chop se neochvějné Boží ruky!
Postav své naděje na věčných věcech,
chop se neochvějné Boží ruky!*

23 Zkusme jeden verš:

*Když pomine naše pouť,
a uchováme věrnost Bohu,
šťastný a světlý tvůj domov ve Slávě,
uzří tvá okouzlená duše!*

*Chop se neochvějné Boží ruky!
Chop se neochvějné Boží ruky!
Postav své naděje na věčných věcech,
chop se neochvějné Boží ruky!*

24 Povstaňme teď na chvíli a modleme se, pokud můžete, zatímco zvedneme jednu ruku k Bohu a zpívejme ještě jednou:

*Chop se neochvějné Boží ruky!
Chop se neochvějné Boží ruky!
Postav své naděje na věčných věcech,
chop se neochvějné Boží ruky!*

Nebud' žádostivý světských marností,

*teré se tak rychle kazí,
postav své naděje na věčných věcech,
teré nikdy nepominou!*

²⁵ Nebeský Otče, zatímco stojíme, Pane, ó, já prostě rád zpívám tyto staré písně, které jsou schopny proniknout hluboko do nitra našeho srdce a vypůsobí v nás vyjádření naší lásky k Tobě, živému Bohu. A když jsme zvedli naše ruce, Pane, dnes ráno, bylo to krátké připomenutí, abys: „Uchopil naše ruce, Pane.“ Když jsem vyprávěl o Billy Paulovi, jak sevřel mou ruku, on by jistě upadl, kdybych ho nepřidržel. Ó, Bože, kolikrát bychom upadli, kdybys nás nepřidržel za ruce! Když rozmýšlím jak on, bez maminky, jako malé dítě... a jak... cestou životem, cestami, kterými se ubíral, dávno by už zahynul, nebýt tady této mocné ruky, která dosáhla tam, kde moje nedosáhla, a pevně ji uchopila. Nyní, jsme za to vděční.

²⁶ Jsem tak rád, že mohu vědět, Pane, že až pocítíme, jak se naše duše odděluje od tohoto těla, je zde stále přítomná ruka, které se můžeme uchopit, a která nás převede přes řeku. Děkujeme Ti za tyto věci, tuto jistotu, tuto blaženou jistotu, kterou máme, jakožto kotvu naší duše, která nás pevně drží, když kráčíme na této pouti, nebo „nejistě plujeme širým mořem.“

²⁷ A modlím se, Otče, aby v souladu s tím jak řekl básník: „Ztracený bratr nebo trosečník, když uvidí naši neochvějnost (třeba na kolenou), když to uvidí, ať jeho srdce pookřeje a dodá si odvalu a pokusí se znovu;“ s uvědoměním, že vše postačující Bůh, když klopýtneme nebo upadneme, Jeho vznešená ruka je nablízku, aby nám pomohla. Jeho milost je postačující.

²⁸ Nyní se modlíme, Bože, abychom dnes ráno začali nový rok s písněmi a zpěvy a plesáním s vědomím, že nás Bůh povede poutí života a řekou smrti do zaslíbené země. Naše oči dnes ráno hledí na druhou stranu vzdouvajících se proudů Jordánu, kde jsou jetelová pole a pole vždy zelená, a modlíme se, Bože, aby naše duše mohly uchopit to vidění a nikdy se toho nepustily. Až jednou budeme muset přijít k tomu proudu řeky, která nám překříží cestu, dej, abychom, jako Eliáš v dávné době, ať šat Boží udeří tyto proudy smrti a dovolí nám projít na druhou stranu bez strachu. Dej to, Pane.

²⁹ Pomoz nám, zatímco přistupujeme k Tvému Slovu. Ó, Pane, ať Tvůj Duch svatý pomaže tato Slova. Jsme opravdu nedostateční, abychom je vyučovali, vždyť nejsem učitel. Víme, že jediný způsob, jak

to můžeme poznat, je skrze toho velkého mistra Učitele, jestliže sestoupí a zaujme svoje místo přebývání v našich srdcích a přemůže naše úmysly takovým způsobem (a naše myšlenky) až... On nám vysvětlí svatá Písma. Opravdově se na to spoléháme. A uvažujeme o tom, Bože.

³⁰ Ó, jak nádherná věc, že žijící Otec, který byl od... to je přímo zrození věčnosti, která sestoupila dolů k smrtelným stvořením nám na pomoc a přinesla s sebou své Slovo a vložila je do našich úst, srdcí a uší, abychom mu mohli naslouchat a žít, aby nás vykoupila od prokletí, kterému jsme nemohli nijak zabránit, Otče, neboť ono se stalo skrze lidskou rasu a my jsme potomci toho prvního páru. „A jsme počati v hříchu a v nepravosti zplozeni.“ Ale spravedlivý a žijící Bůh ví, že jsme s tím neměli nic společného, a tak proklestil cestu záchrany a dal nám výsadu, abychom mohli přijít. Jak radostní jsme, že jsme přišli do Otcova domu!

³¹ Modlíme se teď, abys požehnal zdejší církev, bratra Nevilla, našeho statečného pastora, Tvého pokorného služebníka. Modlíme se za naše diáky a důvěrníky, abys jim dal nejskvělejší rok, jaký kdy měli. Dej, to Pane. Dej jim dlouhý život. Dej jim sílu, Pane, vždyť jsou tví služebníci. Ať vždy stojí statečně na svých stanovištích. Požehnej obecenstvo, členy, tvé drahé a milované děti, které přicházejí do tohoto domu. Bože, nárokuje si duši jednoho každého, který překročil práh tohoto domu. Nárokuje si je pro Tebe, Pane. Dej nám být takovými služebníky, kteří by přinášeli Slovo tak jednoduše a tak pravdivě, skrze Ducha svatého, aby se oni zatoužili tobě podobat, Pane. Dej to. Uzdrav nemocné a postižené, kteří sem vešli. A všude dokola světa, dej to v každém domě Božím.

³² Nakonec, až budeš hotov, Pane, dovol nám vejít do Tvých bran a posadit se u Božího uvítacího stolu a požívat a žít spolu po nekonečné věky. Než se to stane, kéž bychom se těšili ze zdraví a síly, štěstí, radostí, mocí a schopností a požehnáním Ducha svatého, který nás povede. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen. Můžete se posadit.

³³ Vysoce si cením toho skvělého hudebního projevu dnes ráno. Přišel jsem dost brzo, měl jsem rozhovor se svým dobrým přítelem, bratrem Skaggsem a bratrem Gene, tam vzadu a ještě s jedním bratrem tam u dveří. A tak jsem zaslechl alespoň část toho, ale to se nahrávalo na magnetofon, báječné.

³⁴ Máte všichni rádi Zjevení? Dobře. Celkem vzato věřím jako moje malá Sára, tam vzadu, stalo se to pro mne „revoluční“, je to

prostě „revoluce“ znovu a znovu. Víte, přál bych si, abychom už měli březem nebo dubem a mohli umístit obrovské plátno napříč tam vzadu a mohli sem přijít za denního světla a nakreslit tyto obrázky, takové celkové schéma a zvednout je nahoru a dolů jako okenní žaluzie, víte, byla to vždy moje touha mít někde velkou, obrovskou modlitebnu, kde bych mohl jen sáhnout rukou a stáhnout tento nákres dolů a projít se napříč pódiem; a zjevení a výklady, které mi dá Pán, a vzít ukazovátka a začít od toho místa a projít ty věky až sem. A až s tím budeme hotovi, potom to zvedneme a stáhneme dolů další a vyučovat to podrobně. Ó, to by bylo malé nebe, že ano? Prosedět u toho celou zimu, posedět u toho s Pánem.

³⁵ Je to moc dobré být jedině s Ním. Víte, kdysi jsme zpívali píseň: „Jsou chvíle, kdy mám zalíbení být jedině s Kristem, mým Pánem, mohu se mu sám svěřit ze všech svých trápení.“ Rozumíte, to je cesta, kterou se musíme ubírat. Oni ji zpívali, Noy Davis zpíval tuto krátkou píseň: „Ztrať se a modli se s Ježíšem.“ Všechno prostě poukazuje... vše nač se podíváš, se schyluje k Ježíši Kristu, že ano?

³⁶ No, ohledně těch církevních věků, kterými jsme se zabývali ve shromážděních během posledních osmi dnů... Potom poslední večer jsme se dostali až ke 2. verši 4. kapitoly Zjevení. A předpokládám, že všichni jste tu byli minulý večer, abyste to pochopili. Stejně tak i já... možná z toho probereme dnes ráno verš nebo dva a... nebo jak daleko mne Pán dovede, nevím. Mám zde poznámky až do 6. nebo 7. verše, poznamenal jsem si jenom stručný kontext, odkud se mohu vrátit k různým částem Písma a spojit tyto věci a to co jsme studovali včera.

³⁷ A nyní zjišťujeme, že jsme, tuším, zůstali minulý večer u 2. verše, počátku 3. verše, myslím, že to tak bylo. A přerušili jsme to na: „Hlasu trouby.“ Souhlasí to? „Zvuk hlasu“? Dovolte mi to přečíst celé, abychom se k tomu vrátili [Zjevení 4:1–3]:

Potom jsem viděl, a hle, v nebi byly otevřené dveře. A ten první hlas, který jsem slyšel, jak se mnou mluví, zněl jako polnice a říkal: „Vystup sem a ukážu ti, co se musí stát potom.“

A hned jsem byl ve vytržení Ducha: a hle, v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl.

Ten, který seděl na trůnu, byl na pohled podobný kameni jaspisu a karneolu; a kolem trůnu byla duha, na pohled podobná smaragdu.

³⁸ To je nádherná, skvělá lekce! A dnes ráno, předtím, než jsem sem přišel, dostal jsem se až k 6. verši a pomyslel jsem si: „Ó, ach, toto nemohu opomenout, neboť tady v tomto 6. verši se nachází něco, co bych si přál, aby dobře slyšeli všichni lidé, až se dostaneme k těmto zvířatům.“ Jednotlivé definice těchto zvířat zde, když přihlídneme k originálu, jedno je jedním druhem zvířete, a další čtyři zvířata jsou jiným druhem. Jedno je zvířecí, v řečtině, ve smyslu „šelmy“. To další není u krále Jakuba přeloženo správně, protože toto není zvíře, ale „živé bytosti“. A co byla tato stvoření, to nebyly ani lidské ani andělské bytosti. Jsou to „živé bytosti“, a měly čtyři tváře a čtyři... Ó, oj, postavíme to nyní do evangelia, a vezmeme a přivedeme je do současnosti a bude to naprosto souhlasit. A, pamatujte si, čtyři je pozemské číslo. Vidíte? Je to zde nádherná lekce, a proto jsem si téměř jist, že se nám to nepodaří zvládnout; možná ano. Ale je to nádherné!

³⁹ Potom, bude-li Pán chtít, když jsme už u toho, možná příští neděli se pokusíme o to znovu; pokusíme, zde, uvidíme, jestli se nám podaří ukončit tuto 4. kapitulu předtím než odjedeme. Ještě nevíme přesně, kde budeme začínat.

⁴⁰ No, shledáváme, že „potom“. „Po těchto věcech.“ Potom znamená „po skončení církevních věků.“

⁴¹ Potom byl Jan zavolán, aby povystoupil výš, „vystup sem,“ což znamená „pojď sem.“ Ukázal mu vše, co se mělo na světě dít během věků církve. A po skončení církevních věků, zjišťujeme, že Jan byl předobrazem všech opravdu věřících, kteří byli povolání Kristem, který je na výsostech. Souhlasí to? Zavolání, „vstupte sem“.

⁴² A shledáváme, že hlas, který k němu hovořil, byl hlas trouby, zřetelný, jasný, a byl to ten stejný hlas, který k němu promluvil tady na zemi. Vidíte, dokud On byl uprostřed sedmi zlatých svícňů, promlouval k... vlastně z... ó, to se mi líbí, „promlouval z těch svícňů“. Vidíte, On byl uprostřed svícňů a zprostřed nich promlouval ke své Církvi. A když skončily církevní věky, opustil zem a odešel do nebe, a povolal své vykoupené k sobě. Ó, není to nádherné? Já... Ó, to působí, že moje srdce prostě plesá.

⁴³ A pamatujte si, zatímco tu přinášíme tyto věci, přál bych si, aby hlavně nově obrácení, jako tady sestra Ina, nebo Ina a její manžel a Rodney se svou manželkou a Charlie a ti ostatní, aby těmto věcem porozuměli, a mnozí z vás, mladí lidé, kteří jste sotva přišli k Pánu a neušli ještě na této cestě příliš daleko, pouze jste Jej okusili, že je dobrý a laskavý. Všimněte si, že tyto věci, o kterých tu mluvíme, že se

snažíme upevnit vaši víru a když Bůh něco řekne, pak se to musí stát. To prostě nemůže selhat! Bez ohledu... Může to připadat, že je to milión mil... že se to nemůže stát, ale Bůh s tím pohne z místa a způsobí, že se to stane. A On to udělá, aby vás vyzkoušel.

⁴⁴ A pohledte na to, co řekl Abrahamovi. „Vezmi svého syna na vrchol této hory a zabij ho,“ poté, co na něj čekal pětadvacet let. A řekl mu: „Vezmi ho tam nahoru a zabij ho.“ A jak... „A já se tě chystám učinit otcem národů.“

⁴⁵ A Abrahamovi bylo sto let; a jeho manželce devadesát; a jejich jediné dítě... Abrahamovi bylo tehdy asi sto patnáct. A řekl: „Jak se to stane, jak je to jen možné? Pokud já, starý muž, tak starý jak jsem a čekal jsem pětadvacet let... Tys mi dal zaslíbení v pětasedmdesáti a dnes je mi sto. A Sáře bylo pětadesát a teď je jí devadesát. Jak? Potom když jsme dostali toto dítě... A Ty jsi mi onehdy řekl, před pětadvaceti léty, když mi bylo pětasedmdesát, že budu mít dítě, a já jsem žil se Sárrou po celá ta léta, až jsem se stal sterilní a ona neplodná. A proto jakým způsobem? A přesto, Tys mne učinil plodným a jí učinil plodnou a potom jsi přišel a dal nám to dítě. A my jsme ho zde vychovali do patnácti let, a Ty jsi řekl, že skrze toto dítě požehnáš pohanům a všem národům na světě, a dokonce mne učiníš otcem národů, učiníš otcem. Potom v nastávajících věkách, Pane, že mne učiníš otcem každého národa pod nebem skrze toto dítě. A že skrze toto dítě přijde Vykupitel a skrze toho Vykupitele, že vykoupíš celé lidské pokolení. Jak to chceš udělat, Pane?“ Takto Abraham neuvažoval ani to nebyly Abrahamovy otázky. Poslušnost! Neřekl: „Jak se to chystáš udělat?“

⁴⁶ „To mě nemusí zajímat. Tys to řekl, a proto vím, že Tvé Slovo je pravdivé, pokud jsi byl schopen dodržet své Slovo vůči mně a ukázat mi to, když mi bylo pětasedmdesát; kdys mne povolal a řekl: ‚Odděl se a putuj do cizí země,‘ byl jsem tady v této zemi pětadvacet let. Ponechán, jako starý muž, se svou starou ženou, s níž jsem žil, když ona byla ještě dívkou,“ jeho nevlastní sestra. „A potom jsem... neustále. A Tys mi dal dítě, které jsi zaslíbil a já ho přijal jako vzkříšeného z mrtvých. A jestliže říkáš: ‚Zabij ho,‘ Ty ho můžeš znovu vzkřísit z mrtvých.“ Ó, ach! Tak to je, ano. A On to udělal.

⁴⁷ A jakmile cele poslechl Boha, odhrnul vlasy z Izákovy tváře, vytáhl dýku, aby usmrtil... svého vlastního, svého jednorozeného syna. Bůh nám ukázal vzor, ukázal nám. Proč to udělal? On to nemusel udělat. Ale On to udělal, abychom ty a já, abychom mohli pohledět na

tyto věci v tomto hrozném dnu, v němž jsou lidská srdce plná zla, abychom si mohli být jistí, že Bůh dodrží svá zaslíbení. Nehledě na to, jak se to zdá být nepostačující, jak nemožné to může být, Bůh zůstává Bohem a dodrží každé zaslíbení, které dal.

48 Právě to se vám snažím říci, když tu sedíte, stojíte v uzdravovacích bohoslužbách. Stojíte tady a říkáte: „Jsem nemocný.“ A vy... Není pochyb o tom, že jste nemocní. Ale Bůh dodržuje své zaslíbení! Pak sestupuje dolů. No, podívejte, On tady vykonal vykoupení kvůli tomu, aby nás uzdravil. To je to, co udělal. A nyní po nás jenom chce, abychom tomu věřili, chopili se toho stejným způsobem jako Abraham.

49 „No, lékař konstatoval, že mi zůstává pouhý den života.“

50 Nestarám se o to. To je skvělé, je to vše, co má člověk vědět, je to nejlepší, co má vědět. Jakým způsobem měl Abraham přijmout toto dítě, potom kdy je tam položil a Slovo Boží k němu promluvilo: „Zabij toho chlapce“? Jak to měl provést? To není naše věc. Bůh to přikázal udělat, a to stačí. „Jak mohu být zdrav, když lékař prohlásil, že zdrav nebudu?“ Já... to není moje... moje věc; je třeba se přidržet Božího Slova. Jakmile ti je zjeveno, že budeš zdrav, potom věz, že budeš zdrav. Nic tě nemůže před tím zadržet. To souhlasí. Vidíte?

51 A proto když Abraham v naprosté poslušnosti... Jak On to udělá? Poslední chvíle, blíží se posledních pět minut, poslední tři minuty, poslední dvě minuty, poslední minuta, posledních třicet vteřin, přichází poslední vteřina, a ruka byla už téměř připravena vzít život chlápce, když Bůh řekl: „Zastav se právě teď. Zastav se zrovna tady, vidíte. Vidím, že mi opravdu důvěřuješ. No, udělal jsem to, Abrahame, kvůli tomu, abych to ukázal Branhamově modlitebně v budoucích dnech, rozumíte, co se chystá... že musí důvěřovat. Nesmí o mně vůbec pochybovat. *Musí Mi důvěřovat!*“

52 A zrovna v tu chvíli on... Byla tady oběť, neudělal to zbytečně. Ne, neudělal to zbytečně, protože zrovna tehdy zabečel beránek, malý beran, který uvázl v pustině za rohy. A kolikrát jsme tím procházeli. Jak se tam ten beran jen dostal? Jak, přes všechnu tu divou zvěř? Stovky mil od civilizace, uprostřed lvů, šakalů, vlků a všech divokých šelem, které tam byly, daleko na vrcholu hory, kde nebyla ani voda ani tráva, co tam dělal? Bůh jej stvořil a umístil ho tam.

53 Totéž vidíme v našich dnech, v nichž žijeme! No, dnes ráno se chci zmínit o mnohých osobních věcech a povědět to, abyste pochopili,

co chci říci. Kvůli tomu dělám takové pozadí předtím, než se do toho pustím. Chci, abyste pochopili, že ty věci, které zní osobně, nejsou míněny osobně. Jsou vám pouze uvedeny jako příklad, aby vaše víra mohla se vši vážností odpočinout ve víře, která je v Kristu, a abyste mohli odpočinout na Jeho zaslíbení. Neboť Bůh dodržuje svá zaslíbení tak dokonale, jak je to jen možné, a teď nám to ukazuje.

⁵⁴ A pohledte na toho stejného Jehovu-Jireh, kterého Abraham takto pojmenoval, což v hebrejštině znamená „Bůh si opatří oběť pro sebe“. Bůh to může udělat. On si proklestí cestu. Když řekl... On řekl Noemu...

⁵⁵ Namítnete: „No, to platí jen pro Abrahama.“ Nikoliv. On mluvil skrze věky, a dělá to stále.

⁵⁶ On řekl onehdy Noemu, kam se chceme dnes ráno dostat, že: „Bude pršet.“ Jakže, přece tu není... na obloze nebyl ani jediný mráček. Největší vodní tok bylo rameno řeky, kterým Bůh zavlažoval zem, jakýsi malý pramínek. To byl zde ten největší vodní tok, který existoval.

⁵⁷ No, lidé říkají: „Jak, pro všechno na světě, může přijít odtud nějaká voda? Ukaž mi, kde se může nacházet v tom horkém slunci, vidíte, pokud tam vůbec existuje.“

⁵⁸ „Jestliže Bůh řekl: ‚Postav koráb, neboť to přichází,‘ potom moje starost je postavit koráb a být připraven, protože toto přichází. On je Jehova-Jireh, on se o tu vodu tam postará.“

⁵⁹ A jediná věc, kterou udělal, byla, že dovolil člověku, hloupému, poštilému člověku, pomocí své vědy, uskutečnit to, o čem On věděl, že se stane. Bůh nikdy nezničil svět; člověk zničil svět. Bůh nic neničí, Bůh se pokouší vše zachovat. Člověk se sám ničí svou moudrostí, obdobně jak to udělal v Edenské zahradě se stromem a podobně. A proto, když se někdy nějaký fanatik zmocní atomové energie, a oni ji měli.

⁶⁰ Oni tehdy věděli jak ji použít, protože pomocí ní uměli tehdy dělat věci, které my jsme se ještě nenaučili. Nejsme ještě tak vyspělí. Chybí nám ještě tři nebo čtyři roky, možná i více, abychom mohli dělat to co oni. Oni stavěli pyramidy a sfingy a tak dále. My bychom to nebyli schopni. My bychom nebyli schopni to reprodukovat, nemáme žádný způsob, jak to udělat, jediné v případě, že k tomu použijeme atomovou energii. Benzinová energie, elektrická energie, nezvednou ani jeden z těch kamenů, ani s ním nepohnou z místa. A některé z nich

jsou ve vzduchu ve výšce městského bloku a mají hmotnost miliard tun. Jak je tam dostali? Vidíte, oni to znali.

61 A oni tomu dali průchod, a někdo si dovolil shodit jednu z těch atomových pum na obranné postavení druhého, v oněch dávných dnech, protože: „Jako bylo za dnů Noe, jako bylo, stejná civilizace, stejně chytří lidé; jako bylo za dnů Noe, tak bude při příchodu Syna člověka.“ Opakování toho, co tady už bylo! Vidíte?

62 Nedávno vykopali dole v Mexiku, moderní zavlažovací systémy, z předpotopní doby. Viděli jste to v novinách. Byly to moderní zavlažovací systémy, obdobné jako ty, které máme dnes, které se propadly hluboko do země; něco atomového je pohřbilo. Vyhodili to do vzduchu a asi takto to dopadlo. Vidíte?

63 No, „jako bylo za dnů Noe,“ chytří lidé, chytří lidé se svou atomovou energií a vším možným, mohli stavět pyramidy a sfingy a tak dále. „Jako bylo v oněch dnech.“ Ale toto dílo bude v těchto dnech zkráceno, protože ‚lid vytržení‘, který tady je, bude vzat. Jako Enoch, musí zde být lidé, kteří budou přeneseni. My jsme dnes ráno kategorií lidí, kteří budou přeneseni jako Noe potopou.

64 Ale zapamatujte si, předtím... Nezapomeňte na to! Předtím, než spadla první kapka deště, předtím než se něco objevilo na nebi, předtím než ještě Noe skončil stavbu korábu, Enoch byl vzat domů. Enoch byl vytržen a neokusil smrti, prostě si jednou vyšel a dostal se z moci gravitace. A zjistil, že jedna noha je trošku výš a druhá ještě výš a ta další ještě výš, a tu najednou řekl: „Sbohem, světe.“ A odešel do Slávy.

65 A když se Noe rozhlédl kolem a nemohl Enocha nikde najít, rozhlížel se kolem dokola a nevěděl, kam Enoch odešel, potom si řekl: „Teď nastal čas, abych postavil koráb.“ Vidíte? A začal pracovat na korábu, aby přenesl na druhou stranu ten zbytek.

66 Ta stejná věc se děje právě tady. Církev byla vzata do nebe a Jan je teď vzat s ní jako předobraz těch, kteří byli vzkříšeni, jak jsme to probírali minulý večer. A shledáváme, že ten stejný hlas, který ho zavolal, aby se ohlédl zpět na zem, byl ten stejný hlas, který ho zavolal, aby vystoupil nahoru.

67 Ó, všichni křesťané! Ten stejný Hlas, Charlie, který tě jednou zavolal tady v Kentucky, aby ses „obrátil“, je ten stejný Hlas, který tě volá: „Vystup sem!“ Nejsi šťastný, bratře Evansi? Ten Hlas, který řekl: „Otoč se,“ ten samý Hlas řekl: „Vystup sem!“ Ó! Zde je to, co zvolává!

Jaká realita! Jasně a výrazně, jako trouby: „Odvrať se, služ mně! Pojď sem, kde jsem já.“

⁶⁸ Zde jsme ho viděli, jak reprezentoval ty, kteří zemřeli, Mojžíše, jak reprezentoval mrtvé svatě; Eliáš, se svou skupinou v posledních dnech, se svou vytrženou skupinou, která tam stála. Všichni před Pánem Ježíšem! Jan toto zjevil. Ježíš jim řekl, že on nezemře, a co je to zajímavé, jestliže bude žít, dokud neuvidí Jeho příchod. A učedníci to začali rozhlašovat.

⁶⁹ Ó, přál bych si, abych do toho mohl opravdu proniknout, opravdu hluboce, právě teď, během několika minut, k církvi. Všichni vědí... A všichni žijí nějaký soukromý život s Bohem. Je to individuální záležitost, věcí Ducha, který tě přenese na místa, o kterých si ani nedovolíš promluvit.

⁷⁰ Pozoroval jsem v mé malé pokorné službě, že jsem častokrát něco řekl, aniž bych si uvědomil, proč jsem to řekl, a nepřipadalo to zrovna správné (a někdo něco řekne), ale když tu věc pozoruji, jak se podle toho naprosto přesně k tomu vrátí. Bůh to způsobí, že se to stane! Když chci něco říci, řeknu: „No, počkejte teď chvíli. Ten chlapík, ten-a-ten, toto se stane tam, no, to musí tak být.“ Dobře, ve skutečnosti ani nevím, proč jsem to řekl. A tu najednou se to stane, naprosto přesně. Působí to Bůh!

⁷¹ No, když učedníci řekli: „Ježíš řekl, že ‚tento muž nezemře.‘“ Ježíš to nikdy neřekl.

Ježíš pouze řekl: „Co tobě po tom, bude-li žít, dokud nepřijdu?“

⁷² Ale vidíme, jak učedníci z toho udělali rčení, potom Ježíš sáhl dolů, uchopil Jana, pozvedl ho nahoru a dovolil mu prožít dopředu celou tuto věc, uvidět dopředu příchod Páně. Jan viděl Církev, viděl konec věku Církve, viděl konec Židů, viděl druhý příchod, viděl to *všechno* po řadě.

⁷³ A pohledte, co Bůh musel udělat; Jana tam vařili v oleji čtyřadvacet hodin, aby se přesvědčili, že byl Boží, že Duch svatý pomazal tuto duši... (tuto vnější schránku, na způsob hroudy, ať už to nazveme jakkoliv, lidské tělo), Božství bylo v něm vtisknuté takovým způsobem, že horký, vařící olej ho za čtyřadvacet hodin nesežehnul. Pokuste se z člověka vyvařit Ducha svatého; to není možné. Potom jej poslali na ostrov Patmos a on napsal tuto Knihu, a když se vrátil, kázal ještě několik let. Hmm. Vidíte?

⁷⁴ Jistě, no, musel snášet nadávky: „Byl to hadač, byl to kouzelník.“ Kolik z vás ví, že Jana nazvali kouzelníkem? Jistě! Ježíše také. Vidíte? Rozumíte, svět o tom vůbec nic neví. „On čte myšlenky.“ Vidíte? Říkali, že: „On byl takovým kouzelníkem, že přelstil tento olej a tento olej ho nemohl spálit, protože ho přelstil,“ jenom kvůli tomu, že nesouhlasil s jejich katolickými myšlenkami. Nic víc.

⁷⁵ Byl pokorným služebníkem Božím... který udržoval někde tam dole malou misi. Nesnášel ty staré velké věci, a proto si ho Bůh udržel a zachoval. Totéž udělal se svatým Martinem a Ireneem a ve všech věkách.

⁷⁶ A tu stejnou věc dělá dnes, pokračuje kupředu. No, nikdy na to nezapomeňte, že Bůh zaslíbil veliký otřes a veliké mocné skutky. No poznamenejte si do svých notesů vy, kteří si děláte poznámky, podívejte, věc, kterou člověk považuje za „vznešenou a velikou“, Bůh označuje za „pošetilou“! A věc, kterou člověk považuje za „pošetilou“, Bůh označil za „velikou“! Nezapomeňte na to, rozumíte, nezapomeňte na to. To vám pomůže v nadcházejících letech, neboť neustále vyhlížíme po něčem větším. A dostává se nám neustále velkých věcí, ale lidé tohoto světa o tom neví. Stejně tak jako to nevěděli za dnů Noe, stejně tak, jako to nevěděli za dnů Jana, ve dnech Ježíše a ve dnech apoštolů, ve dnech Irenea a všech těchto dnech, oni to nepoznali.

⁷⁷ Dokonce Johanka z Arku, byla to svatá, obyčejná žena. Když byla ještě dívkou, Bůh k ní promluvil ve viděních a hovořil k ní anděl. Víte co řekla Katolická církev? „Ona je čarodějnice.“ A poslali ji na hranici a upálili ji, udělali to katoličtí kněží; zabili ji, vynesli nad ní rozsudek smrti, jako nad „čarodějnicí“, a tak Johanka z Arku zemřela jako čarodějnice. Asi o dvě stě let později zjistili, že čarodějnicí nebyla, ona byla učednice Kristova.

⁷⁸ Stejně tak jednali se všemi svatými. Ježíš řekl: „Kterého z vás nepronásledovali vaši otcové? Kterí z proroků, kteří přišli, nebyli odmítnuti?“ Řekl: „Vy pobílené stěny!“ řekl: „Chodíte a ozdobujete náhrobky proroků zvnějšku, a vlastně vy jste ti, kdo je tam dostali.“ Ach! Aj! Aj! Vidíte? On do nich vůbec neštóural, vidte, on jim to jenom řekl.

⁷⁹ „Plemeno zmijí,“ řekl Jan, „kdo vám ukázal, jak utéci před přicházejícím hněvem? Neříkejte, že Abraham je vaším otcem.“

„My patříme k určité velké organizaci.“

„Jsi křesťan?“

80 „Ó, já jsem metodista. Já jsem presbyterián. Já jsem letniční.“
To není vůbec to. To s tím nemá nic víc společného, než sníh se slunečním svitem. Rozumíte? To s tím vůbec nesouvisí. Pokud jsi křesťan, jsi znovuzrozený služebník Boží.

81 No, když přišel Jan, měli jsme to minulý večer. No, zapamatujte si, když přijдете k tomu... Kvůli kontextu této věci, řekl jsem vám tehdy. Pamatujte, svět dostane svůj nejtvrďší otřes, jaký kdy zažil, právě nyní, ten církevní svět.

82 Teď si zapamatujte, není pochyb o tom, že za dnů Jana, za dnů Ježíše se konaly velké slavnosti a že v těch dnech existovali znamenití řečníci, velcí intelektuálové, a přitáhli k sobě desítky tisíc lidí. Co by asi udělal Kaifáš, kdyby svolal shromáždění? Přivedl by celý Jeruzalém, přivedl by celý Izrael z jednoho konce po druhý. Někdo z nich by řekl:

„No, co když Kaifáš řekne takovou-a-takovou věc, to bude veliké.“

„Ó, věříš Písmům, rabi, velebný, kazateli, doktore, biskupe? Věříš Písmům?“

„Samozřejmě, že věřím Písmům, říkají mi zákoník!“

83 „V pořádku. Bible zde říká, že přijde doba, kdy tady bude... Všechny pahorky budou poskakovat jako kůzlata a stromy budou tleskat rukama, každá hora bude snížena a srovnána a každé údolí bude vyvýšeno. A stane se to skrze hlas volajícího na poušti. Věříš tomu rabi, velebný pane, kazateli?“

„Samozřejmě, že věřím!“

„Jak se to tedy stane?“

84 „Ó, Bůh jednou pošle na zem mocného muže. Ó, bude to velký muž. Bude hlasem volajícím na poušti, on připraví příchod Mesiáše. A když přijde, vůbec o tom nepochybuji, že sestoupí dolů z nebe a přijde do chrámu. Přijde rovnou sem do chrámu a řekne: ‚No, teď se chopíme všech těch Římanů a pobijeme je. A tím to hasne. Chystáme se tyto Římany potlačit.‘ A potom řekne: ‚Sestup sem dolů, Mesiáši!‘ A Mesiáš sestoupí dolů a my předěláme naše zahradnické nářadí na... naše meče na radlice a zahradnické nářadí a už tady více nebudou války.“ Ne, to je jejich výklad.

85 Ale co se tehdy ve skutečnosti stalo? Co se stalo? Nebyla tady žádná podívaná z nebe. Jakže, nikdo to neviděl. Vidíte? Kdy vlastně

všechny tyto pahorky poskakovaly jako kůzlata? Kdy byly všechny hory sníženy a údolí vyplněná? Jakýsi starý chlupatý kazatel vystoupil na poušti a neznal ani abecedu. Podle historie odešel na poušť, když mu bylo devět a neukázal se, dokud mu nebylo třicet. A živil se sarančaty a lesním medem. Sarančata to jsou kobylky, takové velké kobylky.

⁸⁶ Oni je i dnes pojídají. No, dostaneš je koupit rovnou v... Nemysli si, že je to špatné, protože se prodávají zde v supermarketu, pokud by sis přál, čmeláky, včely, sarančata, chřestýše, cokoliv si přejete, vidíte.

⁸⁷ A on byl naživu díky sarančatům a lesnímu medu. Docela dobrá strava! Ale on byl držen mocí Boží. On neměl roucho se stojatým límcem; jak někdo řekl minulý večer, bratr Parnell nebo některý z nich. On neměl plášť s cípy na způsob fraku a podobně. Přišel z pouště a měl na sobě velký, starý kus ovčí kůže. Snad jak jsem už řekl... My se musíme koupat každý den a on to tam na poušti pravděpodobně neudělal ani jednou za tři čtyři měsíce. Nevím. Nebylo moc na co hledět. Neměl kazatelnu. Nenavštěvoval velká města a nepořádal velké kampaně. Stál na břehu Jordánu, po kolena v blátě a říkal: „Pokolení zmijí, kdo vám ukázal, jak utéci před nastávajícím hněvem?“ Ano, zrovna tehdy hory byly sníženy, vidíte, a údolí vyplněná. Hm. Ano, příteli.

⁸⁸ Potom najednou, víte, že oni očekávali Mesiáše, který měl sestoupit dolů s anděly a tak dále, a usednout pod baldachýnem v chrámu, který postavili pro něj, až přijde (podobně jak my dnes stavíme veliká místa všude v celém národě a tak dále). Vidíte? A kdy On přišel? Prošel kolem všech synagog, kolem všech organizací a sestoupil dolů do stáje. Přinutili Ho k tomu.

⁸⁹ Právě tak jako dnes. Je přinucen k věcem, přinucen je dělat, přinucen být mezidenominační, protože Jeho poselství nespolupracuje s těmi denominacemi. Jeho poselství dnes, které je zvěstováno Jeho kazateli je mezidenominační neboť denominace Jej vyloučila. Říká to Bible. On stál vně, klepal, pokoušeje se vejít (vidíte?), do své vlastní církve. Je to opravdu tak. Rozumíte, dnes je to přesně tak.

⁹⁰ A proto, pamatujte, co lidem připadá velké je před Bohem malé. No, kvůli tomu nemusíte mít mnoho květin. A když Bůh znovu přijde, když Ježíš znovu přijde, budete překvapeni kvůli té malé pradleně v aleji. Hm. Budete překvapeni, ten chlapík, který nic neřekl, uchoval si svoje tajnosti pro sebe a tady pokorně chodí před Bohem. Budete překvapeni. Bude to...

⁹¹ Nedávno jsem kázal, že před soudem... Překvapení před soudem. Nebude překvapením uvidět, že tam je pašerák alkoholu, on ví, kam jde. Nebude překvapením tam uvidět lháře, cizoložníka a všechny ostatní, kteří... Ale jaké překvapení a zklamání to bude pro ty, kteří si myslí, že se tam dostanou; ano, a potom budou odmítnuti. Ti, jež říkají: „No, jen pomalu, moje maminka patřila k této církvi, můj tatínek patřil k této církvi, můj dědeček, babička. Byl jsem tam členem celý svůj život.“

⁹² „Odejděte ode mne, činitelé nepravosti, vůbec jsem vás neznal.“

⁹³ Pohledte na tento den, kdy obyčejný, starý Simeon, neznámý muž, bez věhlasu, v Bibli se nic o něm nedozvíme. Ale Bible říká: „Bylo mu zjeveno skrze Ducha svatého,“ (Tady to je, tady to máte.) „nezemře, dokud neuvidí Krista Pána.“

⁹⁴ Podívejte se také na to, kým byl Jan Křtitel, takový podivín, zálesák z lesa. Bylo mu to zjeveno. A zde on vystupuje a zvěstuje poselství. Pohledte na to!

Kým byla ta prostá Anna?

⁹⁵ Malá panna Marie, tam dole ve městě Nazaretu (zkaženém jako Jeffersonville), kde se rozhojnil hřích a vše ostatní, ale ona si uchovala čistotu, jelikož věděla, že jednou měl přijít Mesiáš. Vidíte?

⁹⁶ Josef, tesař, přišel o manželku a dvořil se této dívce. A skrze to do toho sestoupil Duch svatý. A potom tento svět chodí kolem toho a očerňuje to, jako třeba „holly roller, zelený“. Vidíte, očerňuje to. „Jakže, přece ona... tohle dítě se nenarodilo ze svatého svazku.“ Vidíte, věřili tomu, a vše tomu nasvědčovalo. Ale Bůh to dělá, aby zaslepil oči moudrých a opatrných a zjevil to nemluvnátkům, které jsou schopny se učit.

⁹⁷ Doufám, že máme dostatečný základ, abychom mohli během chvíle něco vystihnout. Chci vám něco ukázat. Vidíte tento olej? No, to co jsem vám řekl, to je základ, abyste viděli, že to není člověk, je to Bůh, chci na to poukázat. Dobře.

⁹⁸ No: „Vystup sem,“ tak zněl Hlas. A když otevřel, uslyšel hlas trouby a ihned byl Jan v Duchu, a jakmile byl v Duchu — byl v Duchu, začal vidět věci. Začnete vidět věci, jakmile se naleznete v Duchu. Prvně se musíte naleznout v Duchu. Souhlasí to?

⁹⁹ No, kdybyste šli na utkání míčové hry a řekli si: „Opravdu mám rád baseball.“ Hm. A dostanete místo v první řadě, na prestižním místě

a budete sledovat souboj Yankeeů a Bulldogů, ať je to kdokoliv. A mají tam velký zápas.

100 A tvoje strana začíná prohrávat, a tu najednou současný Baby Ruth napřáhne svou pálku, takto, a zavolá: „Dávejte si tam pozor!“ A tři muži jsou na metě. „Je, je, je!“ A nejraději by všem zmizel z očí; sundává si kšiltovku a ovívá se; všichni chlapi jdou k první metě a on se rozhlíží; jdou k druhé metě a podávají si ruce s hráčem z druhé mety; a on odchází, vzdaluje se tiše, rovnou domů, skloněná hlava. Proč, ach! Ach! Tam je řev, skáčou, křičí, vykřikují „hurá!“ Proč oni...

101 Viděl jsem je ve skutečnosti brát ty... pamatujete si ty staré slaměné klobouky? Jednou jsem šel na baseballový zápas a viděl jsem chlapíka, jak se trefil. A jiný chlapík, který seděl přede mnou, ve slaměném klobouku, byl z toho celý unesený; vzal klobouk, narazil si jej hluboce na hlavu, tak, že mu z toho zůstala jenom obruba, když se horní část odtrhla. Nu co, byl to pro něj báječný čas! On byl z toho celý pryč a nevěděl, co dělá. Kopal nohama, křičel hurá, pokřikoval a poskakoval. Dobře, tedy, víte, co myslím, byl to pro něj... byl... miloval baseball. Byl baseballovým fandou, stejně tak, jak někdo může být fanouškem cigaret, nebo fanouškem alkoholu.

102 Já jsem fanouškem Ježíše. Ano. Já to prostě miluji. Já... Jestliže jsi fanouškem Ježíše, rozumíte, fanouškem něčeho.

103 Pak si dokážeš představit toho chlapíka: „Ó... jistě... jsem baseballovým fanouškem.“ Ale když viděl, že jeho strana prohrává a viděl ty druhé, jak vyhrávají, rozhlédl se dokola a: „Jo... snad to tak mělo být.“ Říká, že: „Miluje baseball? Ó, on něco znamená!“

104 Říkáš: „Jakže, ty to nemáš rád, opravdu? Pak s tebou není něco v pořádku!“ Každý správný baseballový...

105 Řekneš: „Co se děje s tím chlapíkem? Něco s ním není v pořádku. Koukej, jak tam sedí.“ Hm! Je to proto...

106 Sečti teď dvě a dvě, vidíte. Ó, jestliže jsi fanouškem Ježíše a pociťuješ Ducha svatého, jak prochází tímto Slovem, pak něco v tobě křičí! Ó, jsi bez sebe!

107 Doufám, že mi to ten muž promine, protože tu poblíž sedí. Ten velký štíhlý tmavovlasý chlapík, který tam sedí, který stál oné noci v chodbě a někdo řekl něco jako... pomoci, víte, poželal, takto. A ten bídný chlapec se nacházel v hrozném stavu, vím, že ho opustila manželka a požádala o rozvod, protože si zamiloval Pána Ježíše. To je

to. A někdo řekl něco o Ježíši, víte, a on byl svým způsobem jedním z těch fanoušků. A on byl ve válce a byl celý prostrílený a tak dále, tento chlapec; soucítil jsem s ním. Vrátil se domů... měl děti a manželku. Potom slíbil Pánu, že mu bude sloužit a jakmile mu Pán začal žehnat a on dal svůj život s Bohem do pořádku, jeho manželka se od něj odvrátila a požádala o rozvod a opustila ho. Odvrátila se od něho. Ale on zůstal nadále fanouškem.

108 A jednou v noci, když tam stál a někdo řekl něco o Ježíši, jak veliký On je, asi takhle, řekl: „Ó, sláva!“ Ohnal se pěstí a jeho pěst se ocitla na druhé straně, takhle. Vůbec nevěděl, co udělal. Jeho pěst uvázla ve stěně. Řekl: „Bratře Bille, zaplatím to.“ Myslím, že bratr Wood sem přišel a opravil to. Dal na to druhou vrstvu. Nemrzelo mne to, bratře Bene, prostě jsme se radovali, že jsi fanouškem. Vidíte?

109 Když Duch svatý pro tebe něco udělá, pak nemůžeš tiše sedět, něco v tobě bublá. Amen. Jú! Samozřejmě, něco se tě zmocní, jsi fanouškem pro Krista. Když miluješ Pána, něco v tobě po něčem touží, chce něco dosáhnout, jsi hladový a žíznivý, Ježíš řekl: „Blahoslavení jsou ti, neboť budou nasyceni. Blahoslavení žízniví, bez ohledu na to, jestli to máš nebo ne.“ Kolik z vás si přeje více z Boha? V pořádku. Dobře, ty si přeješ více od Boha, a proto jsi požehnaný, pouze pro tuto věc. Pokud to nemáš, jsi přesto požehnaný. „Blahoslavení, kteří jsou žízniví a hladoví.“ Jste požehnaní pouze pro tento hlad a žízeň. Protože si to přejete, jste požehnaní. Protože jsou tady mnozí lidé, kteří si to nepřejí.

110 Vzpomínáte si jednou večer na moje kázání? Rozumíte, jako nějaký blázen, který si nechal krabici a vyhodil z ní dárek. Vidíte? Nespokojte se s krabicí, vezměte ten dar.

111 Dobře.

Tedy, a hned... jsem byl v Duchu: a hle... v nebi stál trůn a na tom trůnu někdo seděl.

Nyní si všimněte, krátce potom, nebo vlastně jsme to již měli minulé večer, věřím, že na tom trůnu, kde... Shledáváme, že nejdřív na tom trůnu nebylo nic, a teď je na tom trůnu někdo, což nasvědčuje, že Ježíš přišel se svou Církví do Slávy a zasedl na svém vlastním trůně. „A na trůnu *někdo* seděl,“ to je po uplynutí věků Církve. No, teď, chceme se k tomu za chvíli dostat.

112 Teď říkáte: „No, kde se teď nachází Jeho trůn?“ Tedy, bratře Neville, kdybych to opomenul říci, za nějakou dobu by ses mne na to

zeptal, kde se teď nachází Jeho trůn? Doufám, že se tak daleko dostanu. Kde se teď nachází Jeho trůn, jestliže On se teď na svém trůnu nenachází.

On teď není na svém trůnu. Ne, příteli.

113 V pořádku, teď:

Ten, který seděl na trůnu, byl na pohled podobný kameni jaspisu a karneolu; a kolem trůnu byla duha, na pohled podobná smaragdu.

114 No, zabývejme se teď zpočátku 3. veršem. A tak „jaspis“, ten někdo, který seděl na trůnu, byl podobný... Jinými slovy, když jsi na Něj pohleděl, byl v takové nádheře, takové kráse! Ó, přál bych si Ho uvidět. Vy také?

115 Jednou... Pamatuji si, jak sestra Cadleyová, sestra Howard Cadleyová, doufám, že mnozí z vás si ji pamatují. Bydlel jsem tu na druhé straně ulice, a moje manželka tam seděla v místnosti a vzpomínám si, že byla nachlazená. A já jsem vstal a měli jsme malý, starý „opičí“ vaříč s... pekli jsme chleba v peci, v troubě. A já... bylo opravdu zima a foukal ledový vítr, byla zima, sníh ležel na zemi a vítr foukal shora z vysokého komína a mně se stále nedařilo zapálit oheň v té peci, abych si zachránil svůj život. A byl jsem z toho celý pryč. A znovu jsem tam něco naložil a znovu to dostalo zpětný šleh. Bill byl nachlazený a ona také a já jsem se pokoušel rozdělat oheň. A potom jsem náhodou pustil rádio a (několik minut předtím, co jsme se rozehráli), a sestra Cadleyová zpívala: „Když dosáhnu na tom vzdáleném břehu této země, chci uvidět Ježíše, vy také?“ Ó!

116 Posadil jsem se přímo uprostřed na podlaze, posadil jsem se a začal plakat. Víte, jak ona zpívala, měla opravdu něžný slavičí hlas. Chtěl bych ji uslyšet, až přejdu tam na druhou stranu té hranice; zpívala: „Chci vidět Ježíše, vy také?“

117 Pomyslel jsem si: „Ó, Bože, ano, chci se na Něj jednou dívat. Když bude všude kolem záplava květin, chci vidět Ježíše.“ Jak... Uvidět Ho na Jeho trůně, Jeho krásu, Jeho nádheru! A jak... Přál bych se postavit tam, kde byl Jan, abych mohl prostě stát a dívat se na Něj.

118 Někdy dávno... V době otroctví. Chci se o tom zmínit jménem svých barevných bratrů, kteří se tu dnes ráno nacházejí. Jednou žil starý barevný muž, on byl... chodil, jak bylo zvykem, na jedno malé shromáždění.

119 A tam dole v Kentucky, totiž bylo zvykem zpívat. Možná matka Coxová a někteří další si na to pamatují, kdy bylo zvykem se scházet a zpívat, scházet se v nějakém domě a hrát na varhany, mladí lidi, a všichni zpívali. Bylo to zvykem v Utice a v okolí na venkově. Teď si raději dají deci whisky nebo jdou někam na večírek při rokenrolu. Ale tehdy, oni zpívali písně.

120 A na jednom z těch setkání u zpěvu byl spasen starý, barevný bratr. A Pán si ho povolal, aby kázal, a tak následujícího dne šel k otrokům na plantáž. Řekl: „Včera večer mne Pán spasil a povolal, abych kázal svým bratrům.“

121 Nakonec se to dostalo k majiteli ranče či plantáže. On si ho nechal zavolat a řekl: „Sambo, pojd' sem.“ Řekl: „Pojd' do mé kanceláře.“

Odpověděl mu: „Ano, pane,“ a šel do jeho kanceláře.

122 On řekl: „Co to jsou za řeči, které se šíří mezi otroky, tam mezi těmi chlapy, jež jsou mýma rukama, mými otroky, že tě Pán osvobodil?“

123 Řekl: „Ano, pane.“ Řekl: „Šéfe, jsem váš otrok.“ Řekl: „Byl jsem koupen za vaše peníze, ale...“ Řekl: „Ale způsob, jak mne Bůh minulé noci osvobodil, Ježíš mne osvobodil ze života hříchů a hanby a života smrti. On mne osvobodil.“

On řekl: „Sambo, myslíš to vážně?“

Odpověděl: „Ano, myslím.“

124 On řekl: „Slyšel jsem, že se tady chystáš kázat svým lidem na plantážích a tak dále.“

125 Odpověděl: „Ano, pane!“ Řekl: „Právě to mám v úmyslu, kázat Evangelium svým lidem.“

Řekl: „Myslíš to vážně, Sambo?“

Odpověděl: „Myslím to doopravdy?“

126 Řekl: „Pojd' tedy se mnou dolů k soudu, chtěl bych ti rovněž darovat svobodu. Jsi svoboden ode mne, jsi volný od jakéhokoliv dalšího otroctví. Koupil jsem si tě, patříš mně, a já tě propouštím na svobodu, abys mohl kázat svým lidem Evangelium.“ Šel tedy dolů a podepsal osvobození, neboli prohlášení, a tak byl osvobozen. Nemohl

být více prodán do otroctví. Byl svobodným mužem, aby hlásal Evangelium.

127 Kázal svým bratřím po mnoho let. Nejedem bílý člověk se obrátil skrze jeho službu. Jednou se tento starý muž přiblížil smrti. Kázal třicet nebo čtyřicet let možná ještě déle. A když byl blízký smrti, ležel v pokoji a mnozí z jeho bílých bratří se v tom pokoji shromáždili kolem něj a mysleli si, že už je mrtev dvě nebo tři hodiny. A tu najednou se probudil a rozhlížel se po tom pokoji, řekli...

„Kde jsi byl, Sambo?“

Řekl: „Ó, já být tady znovu? Já být tady znovu?“

Řekli mu: „Co se stalo, Sambo?“

Řekl: „Ó, přešel jsem do jiné země.“

Vybídli ho: „*Tak* nám o tom vyprávěj.“

128 On řekl: „Dobře, právě jsem vešel do Jeho přítomnosti.“ A řekl: „Když jsem se tam postavil,“ řekl, „byl tam anděl, který přišel a řekl, jmenuješ se, Sambo, ten-a-ten?“

Odpověděl: „Ano, pane, je to tak.“

Řekl: „Pojď dál.“

„Vešel jsem dovnitř a uviděl jsem Ho, jak tam seděl.“

129 *Anděl* mu řekl: „Sambo, pojď teď sem, potom, když jsi Ho spatřil, chci, abys přišel sem, chceme ti dát tvé roucho, chceme ti dát tvou harfu, chceme ti dát tvou korunu.“

130 Sambo řekl: „Nemluvte mi o harfách, korunách a rouchách.“

131 Namítl: „Ale ty jsi získal odměnu, chceme ti dát tvou odměnu.“

132 Řekl: „Nechci slyšet o nějakých odměnách.“ Řekl: „Dovolte mi jen stát a hledět na Něj tisíc let. To bude moje odměna.“

133 Myslím si, že stejně tak to pocítujeme všichni: „Jen mi dovolte stát a dívat se na Něj.“ Ó, budu mít jiné tělo, než to, které mám teď, každé vlákno vaší bytosti bude hledět jen na Něj.

134 A Jan tam stál a viděl Ho sedět na trůnu, a On vypadal jako kámen jaspisu a karneolu². Tedy, všechny věci a jedno každé slovo má v Bibli svůj význam. Tedy: „Kameni jaspisu a karneolu.“

135 A teď, pokud si všimnete, je to v souladu se zbytkem Písma. Na konci Písma On byl Alfa a Omega, byl Počátek a Konec, byl První a Poslední, byl Otec, Syn a Duch svatý. On byl vším ve všem, a to bylo shromážděno v NĚm. Ukazuje nám to Matouš 17, jak na hoře Proměnění to vše bylo vloženo do NĚj.

136 Tedy, „jaspis“ byl kámen a „karneol“ byl také kámen. (No, za chvíli se dostaneme k těm barvám.) Tedy, chtěl bych, abyste si všimli, že každý z těch patriarchů, když se narodili, má kámen narození. Můj, jelikož jsem se narodil v dubnu, je diamant. Každý další měsíc představoval další kameny. Dobře, stejně tak ti patriarchové. Pokaždé, když se narodil patriarcha, měl kámen narození.

137 Chtěl bych se tu na chvíli zastavit. Když hebrejské matky... Dovolte mi, přátelé, poukázat na Božské Slovo, aby vaše víra byla postavena pevně ve Slově. Pokaždé, tyto hebrejské matky, když byly v porodních bolestech, měly porodní bolesti a měly porodit... porodit tyto děti, slovo, které vyslovila při porodu, bylo dáno muži (dítěti, které se z ní narodilo) jako jméno a tím jej situačně umístilo v Palestině, kde se bude nacházet při příchodu Páně. Porodní bolesti těchto matek! Jako třeba Efraim znamená „podél moře“. Vidíte? A Efraim obdržel svůj díl podél moře. A, řekněme, Juda znamená... Nevím, co toto slovo znamená, ale mohl bych to zjistit. No, pohledte, zde mi nezbyvá čas na tyto malé věci, abych se tím zabýval. Ale když se vrátíme, a Juda, cokoliv Juda znamená, určovalo to jeho poziční umístění uprostřed dětí Izraele.

138 A když se zastavíme u 1. Mojžíšové 48 a 49, zjistíme, že Jákob, když umíral, opřel se o svou hůl, slepý, a umístil situačně tyto děti, kde budou ke konci světa. A ony tam jsou nyní situačně umístěny, jelikož se vrátily zpět do své domoviny. Josefovi řekl: „Ty jsi plodná ratolest, rostoucí podél zdi,“ vidíte, „podél studnice“, voda. Pokračoval dál. Řekl: „Důvěřoval jsi Pánu Bohu. Učinil jsi silný luk tvůj“ (Spojené státy, vidte) „v Hospodinu, ale jednou tvá ratolest vyroste znovu nad zeď.“ A zde se nachází, zrovna teď. Přesně tak jak to bylo řečeno před téměř třemi tisíci léty, vracení se zpět. Řekl Efraimovi, že ponoří své nohy v

² BK sardius. NBK karneol. Sardius a karneol je jeden a tentýž kámen.

oleji a Efraim se usadil přesně tam, kde se nacházejí význačné prameny nafty. Přesně tak.

139 Výroky pronášené těmito lidmi, co bylo vlastně na těch smrtelnících? Bůh použil jejich vlákna a působí v nich!

140 Zdálo se, že když je rozptýlilo Římské impérium, když je rozptýlili další, když byli nenávidění Hitlerem, desítky tisíc krát tisíce dostalo injekce s bublinou do žil a zemřeli, mohli jste vidět jejich těla, která visela na stěnách s jejich nemluvnaty a vším ostatním, a kosti... a vzali a dělali z jejich kostí hnojivo. Prostě je brali, dávali jim injekce, nakládali je do vagónů. Potom když vystupovali, a v době, kdy vystupovali a už od začátku cesty, zpívali: „Přijde Mesiáš a my budeme znovu pít krev z hroznů.“ A když klesali poraženi, umírali, tito židé, kteří tam přicházeli s vědomím, že během několika málo úderů se jejich srdce zastaví. A když klesali, zpívali: „Brzy uvidíme Mesiáše.“ Ó! Z jejich kostí dělali hnojivo.

141 Mnozí z vás vojáků, kteří tu jsou, o tom ví a viděli to. Stál jsem na místě, tam kde byli spalováni a vše ostatní *co s nimi dělali*, Hitler a ti další. A podívejte se na Stalina a Rusko a na ty další, dělali totéž. To souhlasí. Ale tamten žid, oč se tam vlastně jednalo? Byl přinucen vrátit se do své domoviny. A tam se teď nacházejí.

142 Dostal jsem ten ohromný film: „Tři minuty před půlnocí.“ Když ti židé přicházeli, ptali se jich: „Proč sem přicházíte, zemřít ve své vlasti?“

143 Odpověděli: „Přišli jsme uvidět Mesiáše.“ Amen. Ach! Jsme v konečné době.

144 Jedno každé z těchto dětí, které se narodilo, mělo svůj kámen narození. A když Aron, velekněz nade všemi těmito dětmi, měl na sobě náprsník, na svém oděvu. Tady bych se chtěl trochu déle zastavit, abychom se mohli dostat do 6. verše, protože tu se soustřeďuje každý symbol Starého zákona. Každý... každý předmět a vše ve Starém zákoně bylo vzorem toho, co bylo viděno v nebi, vzorem, který se vztahoval zpětně k lidské rase.

145 A tu vidíme Aronův náprsník, on byl veleknězem. Všimněte si, byl tam reprezentován kámen narození jednoho každého pokolení. Jeden každý z těchto kamenů narození, tento kámen byl položen sem, pokolení Efraimovo, pokolení Manasesovo, pokolení Gádovo, pokolení Benjaminovo, všechna tu byla reprezentována. A takovým způsobem... Pak vzali ten kámen narození, ten drahokam a pověsili ho takto na

pilíř, takhle, a jestliže prorok prorokoval... Přivedli ho k tomu Urim a Tumim a dovolili mu sdělit své prorocství, jestliže na to sestoupilo svaté světlo a způsobilo, že tyto kameny spolu zazářily, byl tam Bůh, který zpětně promlouval. To se vztahovalo na celé pokolení, pro všechny, každé pokolení.

¹⁴⁶ No, na těch, na tom prvním kameni. Ten první, kdo z vás ví, které bylo první dítě? Jak se jmenovalo? Ruben. Dobře. Které bylo poslední? Benjamín. To souhlasí. Rubenův kámen narození byl „jaspis“, Benjamínův kámen narození byl „karneol“. On tedy musel vypadat jako „Ruben a Benjamín“, první a poslední, Ten který byl, který je, který přijít má, On byl Alfa (A) v řecké abecedě, Omega (Z) v řecké abecedě. On byl První a Poslední, On byl od Rubena po Benjamína. Ó! Tady On byl: „Podobný byl kameni karneolu a kameni jaspisu.“ On seděl na tomto Trůnu!

¹⁴⁷ Jak bychom si Ho přáli vidět ve Slávě? Otevřeme si teď opravdu rychle Zjevení 21:10 a letmo se tu na Něj podíváme. V pořádku 21:10 a 11.

Odnesl mě v Duchu na velikou a vysokou horu a ukázal mi veliké město, ten svatý Jeruzalém, sestupující od Boha z nebe

a mající Boží slávu... mající Boží slávu a Jeho jas byl podobný nejdražšímu kameni, jako kameni jaspisu, jasnému jako křišťál.

¹⁴⁸ „Jeho jas.“ Toto světlo! Kdo je světlo? „A to město nepotřebuje slunce, neboť Beránek je Jeho světlo.“

¹⁴⁹ „Jaspis, karneol“ kamen. Sláva Boží je Ježíš Kristus a sláva Ježíše Krista je jeho Církev. A On byl ten První. Kým On byl? On byl počátkem času, On je koncem času. On byl počátkem patriarchů, On je koncem patriarchů. On byl touto Církví, která... On byl tímto Duchem, který byl v Efezské církvi, On je Duchem Laodicejské církve. On je ten První a Poslední, A až Z, první, poslední, ten který byl a který přijít má, kořen i ratolest Davidova, Hvězda jitřní, Lilie z údolí, Růže sáronská! Ó je zde v Bibli čtyři sta a něco titulů, které se na něj vztahují. Pomyslete na to, kým On byl! A přesto byl tím něžným Pánem Ježíšem, který se narodil ve stáji pro Boží slávu.

¹⁵⁰ Pozorujte kteroukoliv pokornou věc, protože ona je správná. A každá velká, je poskvřeným rouchem, a proto si jí vůbec nevšímejte; rozumíte, je v tom hodně větru a vlastě nic na tom není. Dobře.

¹⁵¹ No: „Na pohled byl podobný kameni jaspisu a karneolu.“ Vraťme se zpět. Pohledte, máme málo času, že ano? Máme už jenom čtyřicet minut. Všimněte si, přejdeme nyní do Ezechiela 1. Vrátime se v Bibli do Starého zákona, do Ezechiela a přečteme si místo, kde Ho spatřil rovněž Ezechiel. A porovnáme si tato Písma a přesvědčíme se, kde jsme. Ezechiel 1. kapitola, v pořádku, budeme chvilku číst. Chystám se teď přečíst prvních pět veršů a potom budeme číst, mám to tu poznamenáno, od 26. do 28. Ale přečteme si nejdřív ty počáteční verše 1. kapitoly Ezechiela proroka. Dobře:

Stalo se ve třicátém roce ve čtvrtém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem byl mezi vyhnanci u řeky Kebaru... (To souhlasí, Kebar? K-e-b-a-r) ... že se otevřela nebesa a spatřil jsem Boží vidění.

A... (nyní sledujte) ... Pátého dne v měsíci – byl to pátý rok vyhnanství krále Jójakína – se opravdu stalo Hospodinovo slovo ke knězi Ezechielovi, synu Buzího, v chaldejské zemi... u řeky Kebaru. Spočinula tam na něm Hospodinova ruka.

A hle, viděl jsem toto: Od severu přichází bouřlivý víchr...

¹⁵² Pozorujte zde toho proroka, pět set devadesát pět let před příchodem Krista, podívejte, jak to jeho vidění souhlasí s tím Janovým:

... od severu přichází bouřlivý víchr, velký oblak... okolo něj planoucí oheň a zář a zprostřed ní něco jako třpyt jantaru zprostřed ohně.

A zprostřed ní jakoby čtyři bytosti a mají vzhled podobný člověku.

¹⁵³ Všimněte si, barva Ducha Božího, která se nacházela nad podobenstvím těchto bytostí, byla jantarová. Jantar je nažloutle zelená barva. No, pozorujte, „nažloutle zelená“, jantarová, ó, On je tentýž včera... On se zjevil Ezechieli; uprostřed Ezechielova vidění, to Světlo, které viděl přicházet nad čtyřmi živými bytostmi, bylo nažloutle zelené. Když přišel k Janovi, ukázal se rovněž v této smaragdové, totiž „nažloutle zelené“ barvě. Nyní přichází ke zjevovateli v nažloutle zelené barvě. Přichází k nám v nažloutle zelené barvě, to Světlo! Chodte ve Světle, On je Světlo.

154 Přejděme teď k 26. verši, a budeme číst k 28. verši. Teď 26. verš: „A shora...“ Ó, až se vrátíte domů, chtěl bych, abyste si to poznamenali a přečetli si to celé. Chceme ušetřit čas:

A shora nad klenbou, která byla nad jejich hlavou, bylo cosi podobné trůnu vzhledem jako safír a nahore na tom jakoby trůnu kdosi vzhledem podobný člověku.

(To byl Syn člověka, vidíte, Kristus.)

155 A nyní sledujte, jak vypadal, jak tu byl oděn:

A viděl jsem něco jako třpyt jantaru, (pohledte, kolem Syna člověka) vzhledem to mělo... vnitřek okolo jako oheň; od jeho beder jakoby nahoru...

156 Poslyšte! Buďte duchovní, buďte teď ve svých srdcích chápaví. Zapřísahám vás ve jménu Ježíše, nechte si to pro sebe! Uvědomte si prostě, jak je to blažené!

157 „Já...“ Začneme znovu ve 27. verši. Poslyšte, všichni! Buďte teď opravdu rozvážní!

I viděl jsem něco jako třpyt jantaru; (je to žlutavě zelené) vzhledem to mělo vnitřek... okolo jako oheň, (kolem jantarově zelený oheň) od jeho jakoby beder nahoru; od jeho jakoby beder dolů jsem uviděl cosi vzhledem jako oheň a mělo to okolo sebe zář. (Oheň všude kolem.)

Jako vzhled duhy, která je na oblaku v deštivý den, takový byl vzhled záře okolo něho. Vzhled podobný Hospodinově slávě. Když jsem to viděl, padl jsem na tvář, a slyšel jsem hlas mluvícího.

158 Sledujte! Jste připraveni? Poslyšte! Podržte si to teď, zapamatujte si, abyste věděli. (Gene, můžeš zadržet tu pásku.) Poslyšte! (No, nechci, abys ji zadržel tady, je to v pořádku.) Mínil jsem tím, abys zadržel tu pásku u sebe a povolil ji pouze pro Církev. Všimněte si toho! No, abyste si byli jistí, že barva světla, která provází Pána a Světlo Páně, které Jej provází je jantarové, nažloutle zelené. Je to ta stejná barva Světla, která je dnes s námi, vždyť vědci udělali jeho snímek, nažloutle zelená, jantarová.

159 Když jsem byl malý chlapec a viděl to poprvé, vzpomínáte si na to, vy zdejší starousedlíci. Vždy jsem vám o tom vyprávěl, předtím, než pořídili ten snímek: „Bylo to nažloutle zelené, totiž jantarové.“ No, abyste mohli poznat, že Pánův Duch...

160 On řekl, když uviděl tuto živou bytost od beder nahoru, která stála v jeho přítomnosti: „Od jeho beder nahoru jako oheň; a Světlo od jeho jakoby beder dolů, byl přikryt Světlem. A všude dokola bylo mnoho barev jako vzhled duhy.“ Souhlasí to?

161 Chtěl bych, abyste si zapamatovali, Bůh nadále existuje v těch stejných barvách, „od beder nahoru, oheň, jantarová barva,“ záběr pořízen filmovou kamerou nebo barevným fotoaparátem, „jantar od beder nahoru, od beder jakoby dolů a všude okolo mnoho barev jako duha na nebi po dešti.“ Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky! Duch svatý stále ve své moci, stále ve své Církvi v těchto posledních dnech. Tak je to. Ne pro mne, já jsem tam jenom stál, ale byl pořízen snímek. Chtěl bych, abyste se na to podívali, je to přesně to, co viděl Ezechiel. Stejně barvy, stejný způsob, stejné jednání a stejné tělo těchto živých bytostí. Co to je? Živé bytosti reprezentují živou Církev, Církev, která žije mocí a zmrtvýchvstáním Kristovým. Ta stejná jantarová barva Ho přikrývala od beder nahoru, od beder dolů.

162 Nejsou už o tom žádné dohady, věda pořídila jejich snímek! Pohledte na jejich barvy, jen letmo pohledte na tyto barvy ohně tady. Vidíte? Duha. Podívejte se na tuto nažloutle zelenou barvu. Tedy, na tomto fotoaparátu, toto byl obyčejný fotografův foťák. Na tomto fotoaparátu byla barva, barevné snímky, Kodac chrome color. Pohledte sem na tuto jantarovou barvu. Kdybych ji mohl dostat někam na světlo, abyste to mohli vidět tam vzadu. Vidíte to teď? „Jako duha“, pohledte na ty pruhy přicházející odzadu dopředu jako duha, každá barva je jiná. Dostaneme se k tomu během několika minut, co znamenají tyto barvy a co odrážejí?

163 Ó, to způsobuje, že moje bídne srdce poskakuje radostí. A s vědomím, že v tomto dnu, ve kterém žijeme, že Kristus... kdy všechny ostatní jistoty jsou pouze sypkým pískem, všechny základy. Myslím si: „Proč bych to nemohl říci? Proč bych to neměl ukázat světu?“ Svět to ve skutečnosti vidět neměl. Svět to neuvidí, oni to nikdy neuvidí! Ale Církvi se dostává toho největšího otřesu, kterého se jí kdy dostalo!

164 V oněch dnech nebylo možné to zachytit na fotografii. Teď je to možné, protože k tomu jsou vhodné mechanické prostředky. Ti, kteří se pokoušejí mechanickými prostředky popřít Boha, přicházejí zpět a

dokazují, že Bůh je. To souhlasí: „Jantarová.“ No, pamatujte si, toto jsem nevymyslel já, čtu to rovnou zde, z Bible. Pozorujte, zatímco čtu a hledte a vidte, že to je ten stejný Pán Bůh, není tady rozdíl. Poslouchejte 27. verš:

A viděl jsem... třpyt jantaru, vzhledem to mělo vnitřek okolo jako oheň... (vidíte, jako šlehající plamen)

165 Vidíte, jantarová barva vycházející z ohně. Vidíte to teď? Jantar, jsou to jantarové barvy, které šlehají z ohně. Tady dole je řečeno:

Jako vzhled duhy, která je na oblaku v deštivý den...

166 A byla tam jakási „živá bytost“. Co reprezentoval Jan, celistvou Církev, byl vzat nahoru. Řekl jsem. Jedna osoba zde ve vidění může reprezentovat celé Kristovo tělo, přikryté! No, sledujte:

A viděl jsem třpyt jantaru... vzhledem jako oheň; od jeho jakoby beder nahoru i od jeho jakoby beder dolů jsem uviděl cosi vzhledem jako oheň...

167 Sledujte, hledte na tu spršku ohně. Z čeho? Z duhy, sedm barev. No, sledujte, tady se nachází přesně sedm barev a duha má sedm barev.

... A viděl jsem, vzhledem jako oheň a vzhled záře okolo něho.

Jako vzhled duhy, která je na oblaku v deštivý den, takový byl vzhled záře okolo něho. (Okolo Trůnu Božího) Vzhled podobný Hospodinově slávě.

168 Ne Hospodin, nýbrž, Hospodinova sláva. Hospodinova sláva přikrývala Jeho Církev, protože On je ve své Církvi! Amen! Něco takového zní pošetilému hloupě, ale jak veliké je to pro ty, kteří tomu věří. Vidíte?

... Vzhled podobný Hospodinově slávě. Když jsem to viděl, padl jsem na tvář a slyšel jsem hlas mluvícího.

169 Teď on pokračuje a vypráví význam toho vidění, ale tím se nemáme čas dnes ráno zabývat.

170 No, všimněte si, jak Pán ve svém velikém milosrdenství nám dal tyto věci.

171 Chceme teď vzít ještě jednu věc. Oba, Ezechiel a Jan, Ho viděli v tajemství Jeho barev a Světla, a pojmenovali to „jantarovou barvou“. Potom Jan... Vy, kteří si děláte... poznamenáváte tato Písma 1. Jan 1:5 až 7. Potom Jan (který byl na ostrově Patmos asi tři roky a napsal tuto knihu), když se vrátil, byl ve svých devadesáti letech starým mužem, v 1. Janově 1:5 a 7 řekl: „Bůh je Světlo.“ Jan měl prožití, viděl Ho a věděl, že On je Světlo, Světlo, věčné Světlo; ne kosmické světlo, ne světlo lampy, elektrické světlo, sluneční světlo, ale věčné Světlo! Ó, jak Ho miluji. „Bůh je Světlo.“

172 Všimněte si, chystáme se teď vrátit a přesvědčit se, kde vlastně jsme. Ještě ve třetí verši, že ano? Dokážeme to pochopit? Doufám. Dobře:

... byl na pohled podobný kameni jaspisu a karneolu; a kolem trůnu byla duha, na pohled podobná smaragdu, (žlutavě zelená.)

173 Teď, „duha“, všimněte si, že to byla duha. Vraťme se do Genesis 9 a přesvědčíme se, v 1. Mojžíšově 9:13. A tam znovu najdeme „duhu“, kde se duha vyskytuje poprvé. 1. Mojžíšova 9. kapitola, začneme od 13. verše, 1. Mojžíšova 9:13. Máte to všichni rádi? Ó, já to mám rád! Ne že se mi to líbí, prostě to miluji! Podívejte:

Na oblak jsem dal duhu, která bude znamením, (podívejte) znamením smlouvy mezi mnou a zemí.

Co? „Mezi Mnou a Noem?“ Ne. „Mezi Mnou a zemí.“

Když zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha,

připomenu si svou smlouvu mezi mnou a vámi...

174 Nyní se On vrátil ke Své smlouvě mezi nimi, smlouvě duhy... Vidíte, smlouva znamenala pro Noeho život, že On ho zachránil, ale smlouva, kterou Bůh uzavřel se sebou, byla duha, že už nikdy... No, chci vám během minutky ukázat, čím byla Noeho smlouva s Bohem. Ale tato zde, byla vlastní Boží smlouva se sebou samým, amen, duha.

175 No, shledáváme, že smlouva je „znamením“, znamením. Bůh řekl, že to zde bylo „znamení“, copak neřekl? Vidíte?

Dal jsem... dal jsem na oblak (to je po zničení světa, zničení vodou; všechno tělo kromě Noeho — Noeho bylo zničeno) ... ***kteřá bude znamením smlouvy mezi mnou a zemí.***

176 Ne „mnou a tímto světem.“ Svět to je „kosmos“. Rozumíte? Ale toto je „mezi mnou a zemí“. Bůh řekl: „Učinil jsem zemi. A naložil jsem s ní tak zle, převrátil jsem ji ‚dnem vzhůru‘ a rozbil jsem ji na kusy. A asi jsem to neměl dělat.“ Řekl: „Je mi to velice líto, byla to taková hrozná věc.“

177 Co si myslíte, že se stane, když On přijde ve svém hněvu nyní? Buď v pořádku, můj příteli hříšníku.

*Ó, pozoruj a očekávej na tuto podívanou.
On přichází znovu. (Věříš tomu?)
On přichází znovu. (Miluji to, ty také?)*

Ó, chceš být započten jako jeden z Jeho nepřátel? (Já bych to nechtěl, a ty? Nikoliv, příteli. Být nepřítelem proti... nebo Jeho nepřítelem; být s Ním to by bylo skvělé. Ale proti Němu...)

*Buď vnitřně neposkvrněn,
pozoruj a očekávej tuto podívanou.
On přichází znovu. (Ach!)*

178 No, smlouva, znamení, čeho? Znamení čeho? Přijaté oběti. Tedy, vezměte 1. Mojžíšovou 8:20 a 22. No, 1. Mojžíšova 8:20 a 22, souhlasí, je to rovnou na protější stránce.

Noe pak postavil Hospodinu oltář a vzal... ze všeho čistého dobytka a... ze všeho čistého ptactva a přinesl na oltáři zápalnou oběť.

I ucítil Hospodin příjemnou vůni, a řekl si v srdci: Již nikdy neprokleji zemi (proklínat zemi) kvůli člověku, protože zaměření lidského srdce je od jeho mládí zlé, a už nikdy nepobiju všechno živé tak, jak jsem učinil.

179 A nyní přečteme poslední verš:

Po všechny dny země nikdy nepřestane setba ani žeň... chlad ani žár... léto ani zima... den ani noc
(smlouva).

180 Ta stejná věc, kterou viděl Jan: Ježíš, Bohem přijatá smlouva obklopující nebesa. A okolo Něj byla duha, okolo Trůnu, na pohledění podobná smaragdu, jantarově zelenkavé světlo okolo Trůnu. Sláva Bohu!

181 Sledujte! Ta Noeho se skládala původně... Noeho duhu původně tvořilo sedm barev. Každý ví, že duha má sedm barev. No, které jsou to barvy? Červená, oranžová... fialová. Ne, červená, oranžová... zelená, modrá, indigová a fialová. To jsou barvy duhy. No, máme tu jednu hlubokou věc a chystám se teď zdůraznit pouze ta nejdůležitější místa, protože čas se už příliš nachýlil. Tedy, zapamatujte si, oranžová... nebo červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá, indigo a fialová.

182 No, pokud jste pozorní, sedm. Poslyšte. Sedm duh... mínil jsem sedm barev, sedm barev duhy. To znamená sedm oblouků! Sedm oblouků, sedm církví, odrážejících sedm světel, jedno každé se překrývalo s druhým. Začal jsem červeným, červeným. Po červeném přichází oranžové, které je odrazem červeného. Po oranžovém... po oranžovém přichází žluté, červené a oranžové smíchané spolu dává žluté. Potom zelené. Zelené a modré dává černou barvu. Potom přichází indigo. A z indiga pochází fialové, které je částí modrého. Ó! Haleluja! Copak to nevidíte? Bůh ve své sedmibarevné duze, své smlouvě, kterou uzavřel, smlouvě, že v průběhu těch Sedmi církevních věků, sedmi barev, On zamýšlel spasit zem.

183 Co On tedy udělá? Zapamatujte si, On toto udělal se zemí, svou barvou. Ale sledujte teď. Duha překrývá horizontálně jenom polovinu zeměkoule (jako oblouk). To Noeho duha vybarvila... překryla pouze polovinu zeměkoule. Byl to oblouk, pouze tolik, kolik můžeme vidět. Ale když Ho uviděl Jan v Jeho smaragdové barvě, On obklopoval celý Trůn Boží. Nebyla řečena ještě ani polovina. Oblouk obklopoval pouze polovinu země, je to tedy pouze polovina toho; to jsou církevní věky.

184 Ale, když Ho Jan uviděl v jantarové barvě, jantarová barva, On byl obklopen a zakryt kolem jakoby svatozáří. Svatozář! Jantarová svatozář obklopující Jeho bytost! Vidíte? Jedna barva, jeden Bůh nade vším, skrze vše a ve všem, ale tam je Sedm církevních věků.

185 Všimněte si velkého diamantu. Kdysi ony byly k nalezení... můžete je najít v Africe, třeba na ulici. Ale varujte se, abyste si je

nechali, když nejsou obroušeny. Pokud si vezmeš takový neobroušený, čeká tě za to rovnou věznice a za přechovávání jednoho, můžeš dostat doživotní trest. Musíš jej odevzdat, jakmile ho najdeš.

¹⁸⁶ Tedy, oni vezmou takový diamant... Ó, je to tvrdý minerál. Viděl jsem obrovský, asi čtyřiceti tunový drtič, který byl asi takhle postaven, sypali do něj ten modrý kámen, a on ho drtil, rozmělnil tuto hlušinu na padrtě, ale nerozdrtil diamant. Ten čtyřiceti tunový visící otočný čep, takhle nahoru, pohybuje se po obrovské zubačce, takhle, a drticí kámen na kusy; ale diamant přes to projde, pohne tím čtyřiceti tunovým odlitkem. Ó! Rozdrtí to, pak to jde na řešeto, pak se to proplachuje a nakonec se to dostane do takového dlouhého koryta.

¹⁸⁷ Manažer těchto obrovských diamantových dolů v Kimberley byl jedním z mých pořadatelů tam v těchto modlitebních řadách, opravdu pokorný, milý bratr.

¹⁸⁸ A potom se to nachází asi tři stopy nad vodou, kde se to plaví, a přidává se do ní cosmolina. (Víte co... jak se jmenuje tento prostředek?) Medo, co je to, co máme ve sklenici ve skříňce? Vazelína! Vezmeme tu vazelinu, asi na palec hluboko, takto na této straně. Jde to dolů a všimněte si, pokaždé když to narazí na kámen, on projde přes tu vazelinu; ale když na to narazí diamant, on se k ní přilepí. Diamant je suchý a tak se k tomu přilepí. Viděl jsem, jak je vytahovali, dokonce takové malinké, které museli oddělovat pod drobnohledem. A ptal jsem se, proč to dělají a oni mi řekli, že je prodávají do Ameriky na výrobu gramofonových jehel a dalších věcí; ony se nikdy neopotřebí, rozumíte.

¹⁸⁹ Ale ty velké diamanty, no, ty tam jsou také, jedná velká koule. Ale když... Tyhle se vezmou a jsou zapotřebí elektrické přístroje a rozřezávají se a dělají z nich broušené diamanty. Když je obrousí, je to kvůli tomu, aby mohly odrazit ohnivé barvy svých karátů, a odrazí také sedm barev.

Ó, jakým způsobem Ježíš...

¹⁹⁰ Ó, můžeš mít spoustu peněz, můžeš vlastnit kolonu Cadillaků, můžeš být pastorem nějaké velké márnice nebo katedrály, čehokoliv, můžeš být biskupem nebo arcibiskupem, ale, ó, bratře, když najdeš tento Draho kam, tento Diamant, člověk prodá všechno své jmění, které má, zbaví se ho, všeho ostatního.

¹⁹¹ Pohledte na ty spící panny. Ó, čeho se ony dopustily? Musely jít něco prodat, aby mohly koupit olej. Copak asi musely prodat? Svě staré vyznání víry a denominace a další věci. Musely prodat vše, co

měly kvůli tomu, aby mohly najít Krista, Krista, ten veliký Drahokam. Ježíš, to tělo... [prázdné místo na pásku – vyd.] Kdybych jen mohl mít lístek do nebe, až bude projíždět ten vlak jednoho temného rána. Ó, co za požehnání!

*Ó, vzácný je ten proud,
který mne činí sněhobílým;
neznám jiný pramen,
nic, kromě Ježíšovy krve.*

192 Žádná popularita, žádné velké věci, prostě nic, žádné bohatství, ne — nic, dejte mi jen ten vzácný proud. A hotovo.

*Nic ve svých rukou nepřináším,
jen ke Tvému kříži lnu.*

193 To je ten veliký Drahokam! Co to bylo? Bylo to dokonalé. Bylo tomu třicet tři a půl roku, když to Bůh nechal projít tímto velkým drtičem, když se toho zmocnil a začal to formovat. Řezal to, drtil to, potřel to.

On pak raněn jest pro přestoupení naše... potřen pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.

194 Co vlastně udělal Bůh, aby přivedl toho Muže k dokonalosti? Je tady na světě pouze jeden takový, pouze jediný na světě a byl to On. A Bůh Jej zde otesal: „On pak raněn je pro přestoupení naše.“ Jelikož jsem byl hříšník, On dovolil tomu duhovému světlu sedmi církevních věků zasvítit na mne, abych poznal, že On byl raněn pro moje přestoupení.

195 Tady je vaše sedmibarevná duha. „Potřen pro nepravosti naše, kázeň pokoje našeho na Něj vložena, a Jeho ranami jsme byli uzdraveni.“ Bůh Ho řezal, potřel Ho, aby mohl skrze Jeho smrtelné rány odrazit odpouštění hříchů, radost, pokoj, trpělivost, dobrotu, tichost, upřímnost. Sedm Duchů Božích je to sedmero ovoce Ducha, které se zpětně odráží v Jeho lidech. On byl potřen, tvarován a formován, Boží světlo vyzařující z těla tohoto jednoho Muže, aby mohl být vykoupěn celý svět. „A já když budu vyzdvižen od země, potáhnu všechny k sobě.“ Pozorujte tuto duhu barev, jak se odráží.

¹⁹⁶ Ale, když Ho Jan zde uviděl, co to bylo? Den vykoupení skončil. Vše skončilo, proto Ho uviděl v Jeho původním stavu, jantarové barvy. Nejen pouhou polovinu světa, to může jen... Slunce může ozářit najednou pouze polovinu zeměkoule, vidíte, když se otáčí kolem. Ale když Ho uviděl Jan, seděl a podobal se kamenu jaspisu a karneolu, jantarové barvy; smíchejte tyto dvě barvy a dostanete jantarovou. „A jantarová barva kolem Trůnu!“ Ó! Ó, říkám vám, že... mohli bychom v tom pokračovat dál a dál.

¹⁹⁷ Sedm Duchů, sedm barev, sedm církevních věků, sedm úřadů, sedm světél, vše je v sedmičce. Bůh je dokonalý v „sedmičce“. Bůh šest dnů pracoval a sedmého dne odpočinul. Svět bude existovat šest tisíc let a sedmé tisíciletí bude Milénium.

¹⁹⁸ Všimněte si, v půlkruhu, „půlka ještě nebyla oznámena“. No, tyto věci jistě něco znázorňovaly.

¹⁹⁹ No, v 2. Mojžíšové 23:13 a Židům 6:12, Bůh uzavřel smlouvu sám se sebou a zapřisáhl sám skrze sebe, Židům 13 říká, nebo 9:13, že „On přísáhl skrze sebe samého.“ Nebyl tu nikdo větší, skrze kterého by mohl přísahat, když řekl Abrahamovi a Izákovi, řekl tam Abrahamovi, že s ním uzavře smlouvu, věčnou smlouvu. Bůh...

²⁰⁰ Smlouva je vždy stvrzená přísahou, aby nikdo nemohl... Musíš přísahat skrze někoho většího, než jsi ty; přísaháš tedy skrze svou matku, přísaháš skrze svůj národ, přísaháš skrze něco, přísaháš skrze Boha. Ale nemůžeš přísahat, pokud tu není někdo větší než ty.

²⁰¹ Ale nebyl tu nikdo větší než Bůh. A proto přísáhl skrze sebe samého. Amen! Zapřisáhl se skrze sebe samého, že upevní tuto smlouvu. Amen. Ó! Ouvej! Zapřisáhl se skrze to, že „zachová Abrahamovo símě“. Čím je Abrahamovo símě vzhledem k pohanům? Je to křest Duchem svatým, Abrahamovo símě. Zapřisáhl sám skrze sebe: „Vzbudím je, jednoho každého. Dám jim věčný život a umístím je znovu tady na této zemi.“ Proč bychom se měli... při pomýšlení o tom?

²⁰² A proto Jej pozorujeme v kruhovém oblouku zelené a jantarové barvy. Co znázorňuje tato zelenká barva? Život. Zelená je vždy zelená, vždy zůstane zelená, je to život. Co to znamená? Že Bůh zaslíbil, že přísáhl tehdy v 1. Mojžíšové, že už nikdy... (umístil tedy oblouk na obloze), že „nikdy nezničí zemi vodou“. On to také přísáhl sám skrze sebe, že vzbudí všechno símě Abrahamovo a tento svět projde otřesy soudu. Soudy, kterými se hodláme zabývat v budoucích lekcích, nám ukážou, kde tento svět vybuchne a promění se na

sopečný popel a bude rozmetán na kusy, naruby a tak dále. Ale On přísáhl sám skrze sebe, že ho nezničí, nýbrž to znovu urovná a umístí své děti na zemi na Tisíciletí. Ó, ach!

*Očekávám příchod toho radostného dne
Tisíciletí, kdy přijde náš požehnaný Pán a
uchvátí svou nevěstu;
ó, moje srdce touží, volá po tom dnu milého
vysvobození,
kdy náš Spasitel přijde opět na tuto zem.*

203 Ó, jak toužíme spatřit tento den, který On zaslíbil, to přicházející velké Tisíciletí. A ještě jedna věc, důvod proč byl obklopen, On je Bohem dodržujícím smlouvu. On dodrží svou smlouvu.

204 Přejdeme teď každopádně do dalšího verše. Ale, chceme vzít ještě jeden a zůstalo nám pouhých deset patnáct minut. Nejste už příliš unavení? Chcete pokračovat? [Shromáždění říká: „Amen!“ vyd.] V pořádku, tedy 4. verš:

Okolo toho trůnu bylo čtyřadvacet trůnů a na těch trůnech jsem viděl sedět čtyřadvacet starců, oblečených do bílých rouch; a na hlavách měli zlaté koruny.

205 Asi se nám nepovede projít celým tímto veršem, ale každopádně se do toho 4. verše pustíme. Pohledte teď, když Ho Jan uviděl, tuto smaragdovou barvu kolem Něj, měli jsme všechny ty barvy, ty duhy a tak dále a k čemu to všechno bylo. Nyní ve 4. verši, první věc, která je zde řečena ve čtvrtém verši:

Okolo toho trůnu...

206 Sledujte! Máme tu nádherný obraz, nenechte si to ujít: „Trůn.“

207 Vidíte, vraťme se k Mojžíši. Mojžíš... Nemáme čas, abychom se do toho zahloubali, a proto vezměte to, co vám říkám. Mojžíš, když měl vidění na hoře Sinaj...

208 Chtěl bych, abyste si všimli, že toto už více nebyl Trůn milosti. Tady, ta krev už byla pryč, ta oběť byla zpět na svém místě a oni byli přijati a krev z Trůnu milosti byla vzata. A teď to je Trůn soudu, protože z něj vycházejí hromy a blesky. Souhlasí to?

209 Pamatujte, bylo to jako hora Sinaj. Co se stalo, když Mojžíš vstoupil na horu Sinaj? Hromy a blesky. A kdyby se jen kráva, tele nebo ovce, prostě cokoliv, dotklo té hory, muselo zemřít. Bible říká: „A tak veliké bylo to otrášení, že se Mojžíš zlekl.“ Když Mojžíš... Řekl: „Zuj si obuv z nohou, neboť místo na němž stojíš, je svatá půda.“ Jozue, ten velký válečník, který měl převést tyto děti na druhou stranu a rozdělit jejich dědictví, mohl vstoupit pouze do poloviny hory.

210 Tady stál Mojžíš se záblesky Božích barev a blesky a smaragdovou *duhou* kolem něj, sledoval, jak jsou psána přikázání. Stojí v přítomnosti Boží, ten Hlas mu říká: „Mojžíši, kde jsi? Zuj si obuv, jsi na svaté půdě.“

211 To byla teď soudná stolice, neobstál tam nikdo, kromě vykoupených. Hříšník tam vůbec nemohl přistoupit (je dokonáno), soudná stolice. Dobře.

212 No, Mojžíš udělal na zemi určité věci, udělal stánek, podle toho, co viděl v nebi. Víme o tom, je to tak? Shledáváme, jak Pavel udělal tutéž věc. Musel mít... Židům 9:23, jak Mojžíš udělal věci, které udělal. A Pavel ve svém vidění, když byl v nebi, když vyučoval tuto velkou knihu k Židům, musel vidět ve svém vidění tu stejnou věc, kterou viděl Mojžíš, neboť se o tom zmiňuje, když vyučuje v této nádherné knize k Židům, totiž jakým způsobem bylo křesťanství předobrazem Staré smlouvy. On byl velkým učitelem, Pavel. No, to byl Jeho trůn tehdy. Potom v...

213 Dovolte, abychom to ukončili. Nemohu... Chtěl jsem to vynechat, ale nemohu. Kde je tabule... Vzal jsi ji dozadu, Doci? No, možná to uvidíte odsud. Já... No, hleďte, vezměte si tužky a papír, protože bych tady teď chtěl něco říci. Seděl jsem dnes ráno a něco ke mně přišlo. Řeknu vám teď, co jsem udělal, pokud to vidíte, nakreslil jsem to sem vzadu. Vidíte? Nakreslil jsem to prostě tak, jak mi to bylo dáno Duchem, rozumíte, nakreslil jsem to, jak by to mělo být. Ale chtěl bych tady narovinu něco povědět.

214 Tedy, když Bůh sedí na trůnu je Soudcem. Souhlasí to? Kdy soudce soudí? Kdy přichází k svému soudnému stolci, trůnu? No, chci, abyste sledovali, jakým způsobem byl sestaven Starý zákon, jak bylo uděláno nádvoří vedoucí k Jeho trůnu a jak to viděl Jan. Dnes se už k tomu všemu nedostaneme. Ale Jan viděl ta stejná nádvoří, vedoucí k němu, a jak se přistupovalo k jeho nádvořím. No, ó, miluji to.

²¹⁵ Tedy, ve Starém zákoně existovalo něco, čemu říkáme „shromáždění“, kde se shromažďovali lidé. Zprvce, bylo tady místo, kam přicházelo shromáždění. Mohli tam vejít pod prolitou krví, vnější nádvoří. Nejdříve museli přistoupit k vodě oddělení, kde byla poražena červená jalovice a zhotovena voda oddělení. Je to hříšník, který přichází poslouchat Slovo.

²¹⁶ Právě takovým způsobem tento významný židovský rabín byl přiveden k Pánu, slyšel mě totiž kázat tam dole v Tulse. Bylo to v Tulse, v Oklahomě. A on přišel jen náhodně jako divák. A po bohoslužbě přišel a řekl: „Vím!“ Řekl... Je jedním ze sedmi nejvýznamnějších rabínů na světě. Přišel a řekl: „Chtěl bych vidět ty Křesťanské obchodníky, nazývají se ‚letniční‘. Chci tam jít, posadit se a poslouchat.“

²¹⁷ A když mě Pán přiměl promlouvat o oběti červené jalovice, po bohoslužbách se někde setkal s některými bratry, řekl: „Chtěl bych se sejít s tímto mužem. Vím, že není vzdělaný, ale...“ Řekl: „Jsem židovský rabín, který je obeznámen s přístupem k různým takovým věcem.“ Řekl: „Toto jsem ale za celý svůj život neviděl.“ Řekl: „Nikdy jsem toto neviděl.“

²¹⁸ A teď on je letničním rabínem, naplněným Duchem svatým, který všude chodí a zvěstuje Evangelium. „Letniční rabín“, sám si tak říká. Přišel toho dne, kdy jsme se setkali spolu s bratrem Jackem a paní, která ho znala, do washingtonského hotelu Jouree, ona řekla: „Rabi,“ řekla, „máme pro tebe hezkou místnost, ale“ řekla, „nemáme tam televizi.“

²¹⁹ On řekl: „Tato věc je ‚peklovize‘, vyhodte to ven! Každopádně bych to tu nechtěl mít... chtěl bych, abyste to odsud vyhodili.“

Ona řekla: „Rabi!“

On řekl: „Jsem letniční rabín.“ Haleluja!

²²⁰ Řekl: „No, až pojedíš do Izraele, bratře Branhame, chtěl bych jet s tebou.“ Řekl: „Toto můžeme vzít našim lidem.“

²²¹ Řekl jsem: „Teď ne, rabi, teď ne. Ještě ne, ještě ne v tuto hodinu, počkej chvíli.“

²²² Všimněte si teď těchto svatých míst. No, až vejdete do těchto nádvoří, první bylo nádvoří, vnější nádvoří. Dále byl oltář, kde se obětovaly oběti, měděný oltář. Za tím měděným oltářem visela opona, která vedla do svatyně svatých; tam se nacházela slitovnice, tam se

nacházeli cherubové. To je věc, kterou bych se chtěl zabývat během následující lekce, těmito cherubíny zastihujícími slitovnici. Ó, ach! Já... Mohli bychom se tím zabývat celý měsíc, vidíte, těmi cherubíny.

223 No, všimněte si teď, jak se tam vstupovalo. Shromáždění mohlo vejít tam; kněží se mohli postavit sem; ale jenom velekněz mohl vejít sem, jednou do roka, nesl s sebou krev.

224 A musel být oblečen zvláštním způsobem, do zvláštního roucha; musel mít zvonečky a granátová jablíčka, jedno za druhým. A když krácel, musel kráčet určitým způsobem. Když krácel, ony vyhrávaly: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu. Svatý, svatý, svatý Hospodinu,“ tyto zvonečky a granátová jablíčka zvonily spolu: „Svatý, svatý, svatý!“ Proč? On přistupoval k Bohu, měl krev smlouvy ve svých rukou, předstupoval před Něj, nesl krev.

225 Pomazaný (ó, ach!) zvláštními parfémy. Jeho oděv musel být zhotoven rukama naplněnými Duchem svatým, pověřené ruce zhotovily jeho oděv. Sáronská růže, olej pomazání, byl vylit na jeho hlavu a stékal dolů po jeho bradě. Měl na sobě královský parfém; granátová jablíčka a zvonečky; vzal krev nevinného beránka; a nedovolil si překročit tuto oponu bez... okamžitě by zemřel na místě, kde stál. A proto musel jít, kráčet určitým způsobem: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu. Svatý, svatý, svatý, (přistupování k Bohu) Hospodinu. Svatý, svatý, svatý!“

226 A když tam vešel, obětoval krev na slitovnici, jednou do roka. A zatímco tam byl, měl tu výsadu vidět slávu Shekinah; když Ohnivý sloup, jantarové světlo sestoupilo dolů, to které vedlo děti Izraele. On naplnil chrám dýmem, aby to nikdo neviděl. Sláva Hospodinova sestupovala, dokud vše nebylo naplněno dýmem. A On tam sestoupil, On sám vstoupil za oponu a posadil se na slitovnici, ve svatyni svatých. „Svatyně svatých,“ říká se tomu svatě svatých. A musel být oblečen určitým způsobem, krácel určitým způsobem, byl pomazaný určitým způsobem. Musel být zvláštní osobou, když tam vcházel. Jak mu toto shromáždění muselo závidět!

227 Ale, když zemřel Ježíš, chrámová opona se roztrhla. Už nejen velekněz, ale kdokoliv chce, může mít to stejné pomazání slávy Shekinah a chodit ve svatosti života: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu,“ a přistupovat do samotné přítomnosti Boží, skrze krev Ježíše Krista před sebou. Přiveďte jej k „Pánu Ježíši, tady leží nemocný muž, je to můj bratr. Je teď na smrtelné posteli, zemře. Přistupuji k Tobě, ,svatý, svatý, svatý Hospodinu.““

„Kvůli čemu?“

„Jako velekněz.“

„Kvůli čemu?“

„V zájmu svého bratra. „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.““

228 No prosím! Tvoje denní chůze, tvoje denní rozhovory, tvoje denní chování, tvoje srdce, tvoje duše a vše: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.“ Žádný kořen hořkosti, nic takového: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu. Svátý, svatý, svatý Hospodinu,“ když přistupujeme v zájmu svého bratra. Kdokoliv chce, může přijít, pomazaný, krev před ním, krev jde před ním, hraje: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.“

229 No, to bylo vnější nádvoří, svaté místo. A svatyně svatých, to byl Boží svatostánek na zemi. Sledujte, podle předobrazu v nebi. Tedy, chceme se teď vrátit k tomu stejnému místu Písma. Ó, jakkoliv dlouho bychom se snažili proniknout Zjevením, mohli bychom se vždy vrátit pouze k výchozímu bodu. Vidíte?

230 No, Jan, kde stojí Jan? Na nádvoří. Pokračujme kousek ve čtení, abychom si mohli udělat představu:

A z toho trůnu vycházelo blýskání... hromobití... a hlasy. A před trůnem hořelo sedm ohnivých pochodní, (Počkejte, až se k tomu dostaneme!) hořelo sedm ohnivých pochodní, což je sedm duchů Božích.

231 Odrážející Boží světlo rovnou do Církve, přímo od Božího trůnu. Ne skrze nějaký seminář, ne skrze nějakého biskupa; ale od Božího trůnu, skrze zjevení moci Jeho zmrtvýchvstání, což Ho činí tímtež včera, dnes a navěky! Těch sedm hvězd, které tam stojí a odrážejí toto Světlo, Světlo Shekinah ze slávy Shekinah, ze svatyně svatých. Sedm hořících lamp, na vrcholcích toho svícnu, odrážejí Jeho světlo, moci Jeho zmrtvýchvstání, přímo do Církve. Amen!

Před trůnem bylo také skleněné moře podobné křišťálu a uprostřed trůnu a kolem trůnu čtyři bytosti plné očí zepředu i zezadu.

232 A pokračuje a začíná ukazovat tato zvířata, ta stejná, která viděl Ezechiel; tito strážci... jeden podobající se člověku, jeden jako lev, jeden jako orel. Co to znamená? No, sledujte, když je tady uvedeme, ukážeme, že Lev z Judova pokolení a všichni ostatní podle svých

pokolení, kteří sedí na čtyřech hradbách, ochraňují tuto slitovnici. Ó, jaký obraz! Ó, já... Jsou před námi velké dny.

233 Jak jsme již tedy viděli, byl to Boží trůn v nebi, který byl pro Mojžíše vzorem na zemi, byl to Boží trůn, neboť Jeho soudcovský stolec byl reprezentován tady na zemi ve svatyni svatých. Musel... celý Izrael přicházel na toto místo, aby našel milost, neboť Boha lze potkat pouze pod prolitou krví.

234 Poslouchejte teď pozorně. Potom se tedy jednou sláva Shekinah pozdvihla ze slitovnice a usadila se v jiném svatostánku (Amen!), v tomto: „Otec nesoudí nikoho, ale veškerý soud přenechal Synu.“ Boží soudcovský stolec. „Mluvíte-li proti mně, bude vám to odpuštěno,“ přichází někdo jiný, další stolec milosti (slitovnice). Vidíte, můžete mluvit proti Synu člověka a já vám to odpustím; ale jednou sestoupí Duch svatý, aby přebýval v lidských srdcích, jedno slovo proti němu nebude nikdy odpuštěno.

235 Stává se to stále přísnější a přísnější, ten soud, protože Bůh neustále ve své trpělivosti se pokouší přimět hříšné, aby k Němu přišli a smířili se. Zaprvé, On byl nahoře v nebesích a zářil ve hvězdách. Zadruhé, On byl na zemi a zářil ve slávě Shekinah. Dále, sestoupil a stal se tělem a přebýval mezi námi, ve své nekonečné trpělivosti. Potom vykoupil člověka svou krví, vstoupil do své Církve ve formě Ducha svatého, a promluvit proti tomu, to je konec, a dost.

236 Teď můžete vidět, kam přichází ten otřes. Žijeme v době, kdy si to *lidé* neuvědomují. Nemohou pochopit, co to znamená.

237 No, ten první Trůn se nacházel v nebi, soudcovský stolec. Druhý Trůn byl v Kristu. Třetí Trůn je v člověku.

238 Dovolte mi teď vzít tento malý příklad a nakreslit ho sem. Chystáme se udělat... Chtěl bych tu mít tabuli, mohl bych vám to udělat srozumitelnější. Chystáme se nakreslit tato nádvoří, pouze pomoci kruhů. Dobře, takto, jeden nebo druhý. Chystáme se vzít... Myslím si, že tak by to bylo nejlepší, chystáme se vzít a udělat tato nádvoří.

239 Tedy, co je člověk? Je trojitou bytostí; tělo, duše a duch. Kolik z vás to ví? Sledujte přistupování k Bohu. Čím je jeho srdce? Pamatujete si moje poselství: „Bůh si zvolil lidské srdce jako svou kontrolní věž.“ Dábel si zvolil jeho hlavu jako svou kontrolní věž; vidíte, přiměl ho vidět věci, pohlížet na věci jeho očima. A přesto Bůh v jeho srdci ho přiměl uvěřit věcem, které nejde vidět. Rozumíte? Vidíte, Bůh je na jeho srdci,

v lidském srdci je Boží trůn. Pochopili jste to? Člověk! Bůh si učinil svůj trůn v lidském srdci.

240 No, sledujte. Která je první část člověka? První část člověka je tělo. Další částí je jeho duše, která je povahou jeho ducha a dělá z něj to, co ve skutečnosti je. Nyní on přistupuje k *Bohu*. No, třetí část člověka je lidský duch, a jeho duch se nachází uvnitř jeho srdce a v nitru srdce je místo, kde Bůh sestupuje k trůnu.

241 Vzpomínáte si, před nedávnem, noviny v Chicagu asi před čtyřmi léty, kde starý věřící... spíše starý nevěřící říkával: „Bůh se spletl skrze Šalomouna, když řekl: „Jak člověk smýšlí ve svém srdci.““ Rekl: „V lidském srdci se nenachází schopnost, pomocí které může myslet. Jak může myslet ve svém srdci? Zřejmě měl na mysli jeho hlavu.“

242 Kdyby Bůh mínil jeho hlavu, potom by řekl jeho „hlava“.

243 Stejně tak Mojžíš, co kdyby Mojžíš... Kdyby Bůh řekl: „Mojžíši, zuj si obuv, jsi na svatém místě.“ *Co kdyby* řekl: „Ó, no, sundám si klobouk, je to stejně tak dobré.“ On řekl „obuv“. Neřekl klobouk, řekl „obuv“.

244 A když řekl: „Čiňte pokání a pokřtěte se ve jménu Ježíše Krista,“ nemínil tím říci „Otce, Syna, Ducha svatého.“ Myslel tím přesně to, co řekl.

245 Když řekl: „Musíte se znovu narodit,“ nemínil tím „bylo by vhodné.“

246 On řekl: „Tato znamení budou provázet ty, kteří uvěří.“ On nikdy neřekl: „Možná budou.“

247 On říká to, co tím opravdu míní! On je Bůh a nemůže to vzít zpět. Ví, co je dokonalé, a proto to dělá tímto způsobem a je to způsob, který měl v úmyslu, aby to tak bylo. Vy se musíte k tomu povznést. Nikoliv přimět Ho, aby se snížil k vašim názorům, vy se musíte povznést k Jeho názoru. V tom je ten rozdíl.

248 No, a teď, ohledně toho systému těla, duše... Tedy, jestliže vezmete slovo duše a prozkoumáte je, bude vám sděleno v biblickém slovníku nebo Websteru, v každém z nich, že to je „povaha ducha“.

249 No zde je člověk, řekněme tady je John Doe. V pořádku, John Doe. A tady je Sam Doe. Dobře. Tedy, John Doe je člověk, tělo, je to bratr Sama Doa. No, John je duch, duše, tělo; a Sam Doe je na tom

stejně (tělo, duše a duch) a on je tělo, duše, duch. Tedy, tento člověk je špatný, ničemný, podvodník, zloděj, cizoloží a drží se ho všechno špatné; ale tento člověk je plný lásky, pokoje, radosti. Oba mají duši, tělo a ducha. No, jaký je rozdíl? Tento muž se ohlíží do minulosti a říká: „Pamatuji si maminku, pamatuji si věci, které jsme dělali jako kluci,“ tohle mohou oba. Oba mají ducha, oba mají duši, oba mají tělo.

²⁵⁰ Avšak povaha ducha tohoto muže je špatná; povaha tohoto muže je dobrá. Vidíte? A proto povaha ducha je lidská duše. Rozumíte? Pak tedy, kam se vlastně pokouší Bůh dostat? Do ducha a srdce člověka. Kde se v srdci nachází jeho duch.

²⁵¹ Víte, věda říká (toto jsem ještě neukončil), že „člověk není schopen myslet srdcem.“ A vědci začínají zjišťovat, že se v lidském srdci nachází malá přihrádka (nikoliv ve zvířecím srdci, pouze v lidském srdci), kde se nenachází ani krevní buňka, prostě nic. Říkají: „To musí být místo, kde přebývá duše, spíše duch.“ Jen je nechejme na pokoji, oni pomoci svých pošetilých nápadů dokážou, že je Bůh. To souhlasí. Bůh si použije hlupáky, aby o Něm svědčili.

²⁵² No, tady to je, velké titulky v novinách. Dcera bratra Boze, malá dívka řekla: „Bratře Branhame, pamatuješ, co jsi onehdy řekl?“ Řekla: „Pohleď, koukni, věda to už zjistila.“

²⁵³ Řekl jsem: „No, Bůh ti žehnej! Chtěl bych to mít, sestro, chtěl — chtěl bych to mít.“

²⁵⁴ Lidská duše je povahou ducha a duch přebývá v lidském srdci.

²⁵⁵ No, teď, co je to vnější nádvoří? Je to tělo. Vidíte? To je ta první věc, do které vcházíš, tělo. Nejdříve musíš strávit to první. Musíš se dostat dál než toto tělo. „Já se necítím, že bych měl jít do kostela, cesty jsou příliš kluzké. Já... Je příliš horko. Ó, kostel, nevím.“ To je tělo. Dobře. No, musíš to zhltnout a projít skrze to, Bůh musí skrze to projít.

²⁵⁶ Za další, když On přichází, musí vejít do duše, to je povaha. „Ó, co o mně říkají Jonesovi? Och, je! Víte, vykopnou mě z mé církve, pokud něco takového udělám.“ Vidíte? Ale skrze to musíš projít.

²⁵⁷ A když tím projdeš, potom On vstoupí do tvého srdce a tady je místo kde On trůní. To je Duch svatý v tobě. Ježíš řekl: „Kdokoli by ale pohoršil jednoho z těchto maličkých, kteří věří ve mne, bylo by pro něj lepší, kdyby mu na krk pověsili veliký mlýnský kámen a utopili ho v mořské hlubině.“ Neublížujte jim; stačí, že je jenom pohoršíš, jenom je kvůli něčemu rozzlobíš. Lépe by bylo, aby ses utopil, nebo ses vůbec

nenarodil na svět, než pohoršit jednoho takového. Myslel to On vážně? Mohl lhát? Neřekli to apoštolové? Ne. Řekl to Ježíš! Ježíš řekl: „Jestliže pohoršíte jednoho z těchto maličkých, kteří věří ve mne.“

258 **Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení:**

Nějaký významný, velký člověk může říci: „Ó, já v Něj věřím! Haleluja!“

259 „Mluvil jsi už v jazycích, vykládal jazyky, vyháněl demony, měl vidění, a tak dále, jak On zaslíbil?“

260 „Ne, tyto dny už skončily.“ To potom není věřící, je to pokrytec.

261 Ježíš řekl, poslední slova, která vyslovil: „Ty, kdo věří, budou provázet tato znamení... do celého světa, všemu stvoření.“ To souhlasí. „Budou provázet věřící, dokud se nevrátím.“ Toto jsou poslední slova, která On řekl. Kolik z vás to ví? V Bibli, Marek 16.

No, vidíte, pokrytec.

262 Ale, když najdete věřícího, který opravdu věří, s provázejícími znameními a shledáváte pokoru života, ne napodobitele, víte, že to je křesťan, opravdový a ryzí artikl, potom buďte zticha. Měli byste se s ním spojit, začněte se posouvat dopředu, protože jdete kupředu královskou cestou.

263 No, co se stalo? Sledujte. Vnější nádvoří: byl to Lutherův věk, když začínáme v těle pohanské církve.

264 Zapamatujte si, to byli Židé až do doby kolem roku 606, když to vstoupilo do Thyatyry, byli to skoro všichni, kteří se obrátili skrze Židy. Ale po tom židovském, se to srovnalo pro Židy a pohany (ale většinou Židé). Ale když to opravdu dospělo k pohanskému věku, přehouplo se to na tuto stranu, vystoupil Martin Luther, John Wesley a tak dále. Vidíte?

265 No, sledujete ty poslední tři věky po těch temných, přicházíme k těm středním věkům a posouváme se dál. Když toto nastává, pozorujte to vnější nádvoří. Pohledte: tělo, duše, duch. Toto vnější nádvoří, tělo. Svatyně: Nazarejci, Svátostní poutníci, Svobodní metodisté. Vidíte? A potom svaté svatých: zpět k Letnicím, kde to začalo na počátku, vidíte, zpět na počátek.

266 No, pokud si to teď kreslíte, chci nakreslit pět bran vedoucích do těla, které ovládají tělo. Víte co to znamená, je to pět smyslů. Kolik smyslů ovládá tělo? Pět: zrak, chuť, hmat, čich, sluch. Souhlasí to? To

je tělo, vnější nádvoří, jsou to věci, na které se nemůžeš spolehnout, protože je to tělo.

267 Potom vnitřní nádvoří, máme vnitřní nádvoří, které je vedle oltáře. A když přichází v úvahu další oltář, přichází to se svědomím, představitivostí, pamětí, vášní a citovostí. To je pět smyslů ovládajících vnitřní nádvoří. To je duše. Místa citů, to je duše, láska a tak dále. A potom ta další věc tady, to je čidlo, zde bude rovněž svědomí, milosrdenství a tak dále, a představitivost. Sedíš a děláš si o něčem představu, co vlastně děláš? Nepoužíváš k tomu svého těla, tvé smysly nejsou obrazotvorné. Je to vnitřní nádvoří, uvnitř tebe.

268 Má tři brány. Co děláme? Teď se rozkládáme, nenechte si to ujít, pohybujeme se od těla, pět smyslů; k další, duši, vnitřnímu nádvoří; teď vstupujeme do srdce. Rozumíte?

269 No, tady, vy dobří svátostní poutníci a metodisté jste zůstali stát u toho oltáře zde. Vidíte, jste v nádvořích, vy luteráni a ti další, jste zpátky v těle, zpátky se svými pěti smysly, to, co může uvidět oko a sestavit si to. Vidíte?

270 Zde přichází svátostný poutník, který je pouze svobodným metodistou, přichází k dalšímu nádvoří a věří ve svátost, neboť to místo, kde jsou předkládané oběti, se jmenuje svaté místo.

271 Ale jednou do roka velebně vchází do svatyně svatých, to místo bylo nepřístupné. Zde je luteránský věk; potom věk metodistů; potom tento věk; přichází světlo církve, obdobně jak to je se systémem lidské bytosti.

272 Jak se tam potom můžeme dostat? No, pamatujte, tady byla opona, opona, která visela mezi svatyní a svatyní svatých, kde vstoupil Kristus a posadil se na trůnu tvého srdce, Kristus povýšen na trůn. On přichází skrze ospravedlnění (souhlasí to?), posvěcení. „A potom skrze jednoho“ (Vodu? Jednu církev? Jedno vyznání víry?) „skrze jednoho Ducha,“ odsud jsme všichni pokřtěni do jednoho těla, které je tělem Kristovým. Skrze co? Ducha svatého.

273 Kdo vchází dovnitř? Metodista, baptista, presbyterián, letniční, kdokoliv chce. Opona, víte, čím je ta opona, která před tím zastíňuje tvé srdce? Jste připraveni? Opona se jmenuje „vlastní vůle“. Máte nyní plný obraz? Tyto smysly zde, smysly na těle a smysly do duše a opona mezi tím a svatým místem, svatyní svatých. A jediný způsob, jak se sem můžeš dostat je mít vlastní vůli! „Neboť kdokoliv...“ Co? Kdokoliv si podá ruce? Kdokoliv je ponořen? Kdokoliv se připojí k církvi? Kdokoliv

odešle svůj dopis? Kdokoliv učiní...? Ne! „Kdokoliv chce, ať přijde za oponu.“

274 Ať Kristus vstoupí do těchto smyslů; řeknete: „No, měl bych. Nechci do pekla, jistě. Připojím se k církvi.“ V pořádku, luterán.

275 „No, řeknu ti něco, věřím, že bych měl žít jiným životem, co dokážu,“ posvěcení u oltáře. V pořádku, metodista.

276 Dobře, potom ten, kdo chce, ať projde roztrženou oponou. Ó, sláva Bohu! Jsem na druhé straně. Haleluja Jeho jménu! Ó, ach! Kdo chce, ať roztrhne tyto záclony vlastní vůle a ať Bůh vstoupí do jeho srdce. Tady je Kristus na svém soudném stolci v lidském srdci! Co se stane?

277 Řeknete: „Dostal jsem se... Můžu mluvit oplzlé vtipy, neodsuzuje mne to.“ Proč? Protože nemáš nic, co by tě mohlo odsuzovat. Není zde Nikdo, kdo by to mohl odstranit. Nikdo, kdo by tě mohl odsoudit. „No, chci ti říci,“ namítá žena, „mám krátké vlasy a neodsuzuje mě to.“ Není se co divit! Vid'. „Ne, já mohu chodit v šortkách, mohu dělat to. Já...“ Muž řekne: „Nic mne neobviňuje, když kouřím cigára.“ Říká: „Nic mne neobviňuje, když si sem tam hodím partičku karet a házím kostky,“ a cokoliv děláte. „Nic mne to neobviňuje.“ Přesto, že patříš k církvi, vid'. „Neobviňuje mne, když to dělám.“ A proč? Proč? Není tam nic, co by tě mohlo soudit.

278 Ale, když Kristus přichází dovnitř, stvořil si oltář ve tvém srdci a tvoje hříchy jsou denně odstraňovány. Velký svatý Pavel řekl: „Umírám denně. Žiju pak už ne já, žiju ne já, žije ve mně Kristus.“ Toto je vnitřní opona. Ó, bratře, sestro!

279 Pospíchám, vím... Ó, ne, jsem... Nemohu to prostě ukončit. Už jsem měl skončit. Podívejme se, dovolte mi jenom... Ne, raději ne. Vidíte, chtěl bych se zabývat čtyřiadvaceti starci, vím, že vás zdržují od oběda. Chtěli bychom jenom... Podívejme se, že... Kolik z vás je pro, abychom se zabývali těmi čtyřiadvaceti starci? Jen... [Shromáždění říká: „Amen!“] V pořádku, jen minutku. Dobře, jen minutku. „Dvacet čtyři starců,“ tedy, chceme se do toho rychle pustit, „okolo Trůnu bylo dvacet... okolo Trůnu.“

280 Teď vidíte co... Kde se teď nachází Trůn? V srdci. V čím srdci? Udů Sedmi církevních věků, Krista! „Říci proti tomu slovo, nebo tak jednat, jsi odsouzen,“ zodpovíš se z toho v soudný den. A kdo bude soudit zemi? Svatí budou soudit zemi.

281 Koho viděl přicházet Daniel s deseti tisíci krát deset tisíců? Svaté. Knihy byly otevřeny, hříšníků. Jiná kniha byla otevřena, kniha života, spící panny. Ó, ach, copak to nevidíte? Spící církev, ty které vyšly naproti ženichovi, nechaly si ujit olej ze svých lamp; nikdy do toho nevěšly, nikdy se nevydaly Kristu natolik, aby On mohl konat zázraky a mluvit v jazycích a konat divy a věci, a takto dokázat, že žil ve své Církvi.

282 Co, kdyby Ježíš přišel na zem a řekl: „Já jsem Ježíš, já jsem Syn Boží,“ a nic neudělal, jenom řekl: „Já půjdu tam a připojím se k církvi?“ Mohl by to být Syn Boží?

283 Co On řekl? „Nedělám-li skutky svého Otce, pak mi nevěřte.“

284 Ó! Ale vidíte? Bůh ohlašuje sám sebe, On to dělá rád. On je Jahve. On se rád ohlásí. Ó, mám z toho takovou radost. Ano, příteli. On se mi dal poznat, vím, že tobě také. Někteří z vás jsou právě teď obrácení, ještě ne... možná Ho neznáte v moci a velikých skutcích jako starší křesťané, ale vcházíte do toho. Kráčíte kupředu královskou cestou. Ne... hleďte a protlačujte se vši silou. Běžte, běžte a jděte ze všech sil. Nezastavte se za nic *na světě*, jděte pouze kupředu.

285 Jak říkávala bídna stará sestra Snellingová:

*Běžím, běžím, běžím a už to mám za sebou;
běžím, běžím, běžím a už to mám za sebou;
běžím, běžím, běžím a nemohu se posadit.
(Bídna stará duše, dnes je už po té druhé straně.)*

286 V pořádku, no, a byly tam trůny a tam bylo dva... bylo dvacet čtyři trůnů. No, kolik že to bylo, čtyřiadvacet? Dvacet čtyři. Dobře.

... čtyřiadvacet trůnu a na těch trůnech... a na těch trůnech jsem viděl sedět čtyřiadvacet starců (po jednom každém na trůnu), oblečených do bílých rouch; a na hlavách měli zlaté koruny

287 No, „dvacet čtyři starců“. Chtěl bych vás upozornit, že to nebyly andělské bytosti. Andělé nejsou uváděni ve spojitosti, nebeské bytosti nejsou uváděny ve spojitosti s korunami a trůny. Rozumíte, oni nejsou uváděni ve spojitosti, jsou to andělé, oni nikdy nepřemohli. Pokud si všimnete o kousek dále, píseň, kterou zpívají, je toho důkazem. Vidíte? Oni zpívají píseň vykoupení; a proto, andělé

nepotřebují být vykoupení. Rozumíte? V pořádku. Ale to byli vykoupeni muži.

²⁸⁸ Já jsem... vy lidé, nemám čas se tím zabývat. Ale pro vás, kteří si děláte poznámky. Jestli chcete vědět, že to byli vykoupení muži, vezměte Matouše 19:28. Dobře 19:28, Matouš. Zjevení 3:21, potom uvidíte, že toto... Zjevení 20:4, Zjevení 2:10, 1. Petrova 5:2 a 4, 2. Timoteovi 4:8, to vám dovolí poznat, že oni jsou vykoupeni. Chtěl jsem tím dnes ráno projít, rozumíte. A vy se tím můžete „pročesávat“ celé týdny, vidíte. Toto nejsou andělské bytosti, oni nejsou nebeské bytosti, oni jsou vykoupeni muži. Rozumíte? Můžete se zamyslet nad jejich oděvem; můžete se zamyslet nad jejich pozicí, co oni měli; můžete se zamyslet nad jejich písněmi, co zpívali; a budete vědět, že nebyli andělskými bytostmi.

²⁸⁹ I když už to nerad dělám, ale dovolte, abych přečetl ještě jedno místo Písma. Chcete? Dobře. Vraťme se na okamžik do Daniela 7, zpět, Daniel 7, a přečteme si zde jedno místo Písma. Chci... to vám hodně pomůže do konce dnešního poselství. Jsem si jist, že to způsobí, že se budete cítit mnohem lépe, potom, když si to přečteme a uvidíme to, uvidíme, co Daniel, 7. kapitola Daniele, a začněme od... Daniel 7, chceme vzít 9. kapitolu 9. verš. No, poslouchejte pozorně o těchto věcech:

A hleděl jsem, až ti trůnové svržení byli, a Starý dnů posadil se, jehož roucha jako sníh bílé, a jehož vlasové hlavy jeho jako... vlna čistá, a trůn jako plameny ohně, (vidíte, zde se to vrací k tomu smaragdovému ohni) kola jeho jako oheň hořící.

A potok ohnivý tekł a vycházel z něho, tisíce tisíc sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíc (tady přicházejí vaši vykoupeni) stálo před ním; soud zasedl a knihy (knihy – množné číslo) byly otevřeny.

²⁹⁰ No, všimněte si, ten soud začal. Vidíte? Nyní sledujte. Daniel, když uviděl tyto trůny a soud, byly prázdné, viděl jak „trůny byly svrženy dolů, sestoupily z nebe, a Starý dnů sestoupil z nebe.“ Ale když to uviděl Jan, Trůn už byl obsazen Ježíšem a trůny učedníků a patriarchů, těch vykoupených, byly již obsazené. Vidíte? Daniel to viděl pět set let před Kristem. A potom, po Kristu, celkem to dělá dvacet pět století a Jan se dožil věku, který měl nastat a on uviděl, jak se to všechno stalo. Zatímco Daniel to neviděl, vidíte, on viděl pouze

Starého dnů, který přišel; on Ho viděl přicházet. Ale když Ho viděl Jan, Trůn byl obsazený, vidíte, trůny byly svrženy dolů se Starým dnů a nastal soud. Ale když Jej uviděl Jan, starci ještě nebyli zvoleni v Janově době... vlastně Danielově, ale byli vykoupení v poslední době. Sláva Pánu! Ó! Ó, není to... není On nádherný?

²⁹¹ A proto, Daniel 7, on... co Daniel udělal? On viděl ten soud dopředu, viděl postavené trůny, které byly prázdné. Vidíte, ony měly být prázdné. Obdobně jako Jan ve své době, po vytržení Církve, tyto však byly obsazeny vykoupenými starci.

²⁹² Co znamená starší? Pokud vezmeme slovo starší, mám asi... všechny definice popsané zde, musím ale přeskakovat. Starší znamená „starosta města“ nebo „stařešina kmene“. Starší, „vrchnost nějaké věci“. Jako kdybych třeba byl... Bratr Neville je zrovna teď starším zdejší církve. Kým on je? On je vrchností toho místního těla. Rozumíte? A starosta města, je starší města; vidte, starší města. Pamatujete si, jak v biblických dobách byli starší měst? Starší znamená „starosta města“ nebo „stařešina kmene“.

²⁹³ No, kolik jich bylo? Dvacet čtyři, dvacet čtyři starců. Souhlasí to? No... ó, ale! Kdo to byl? Dvanáct apoštolů a dvanáct pokolení Izraele, dvanáct patriarchů. Chtěli bychom se tím teď zabývat, dokud se nedostaneme k dalším lekcím a nezdůvodníme, že to je pravdivé, a proto jsem rád, že si to poznamenáváte. Rozumíte? Dvanáct patriarchů a dvanáct pokolení Izraele! Teď sledujte. Ježíš řekl, že...

²⁹⁴ Petr se jednou zeptal, řekl: „Co obdržíme? Opustili jsme otce, matku, muže, ženu, děti, vše ostatní, opustili jsme všechno.“ Petr řekl: „Opustili jsme naše manželky, opustili jsme naše děti, opustili jsme otce a matku, abychom Tě následovali.“

²⁹⁵ On řekl: „Amen, říkám vám, budete i vy sedět na dvanácti trůnech a budete soudit dvanáct pokolení.“ No, prosím, toto jsou vykoupení, vykoupení starci.

²⁹⁶ Pohledte na Davida, jak znázorňuje Krista. Když David přicházel v moci, první věc, dříve než přišel v moci, měl příšerný čas. I když měl na sobě pomazání, ano, bylo na něm pomazání. A mnohý člověk si pomyslel: „Byl to prostě malý odpadlík, malý chlapík, takový zvláštní, který se pokoušel něco narušit.“ Ale byli tam někteří lidé, kteří věděli, že on je tím budoucím králem, a oni stáli při něm. Bratře, mám v úmyslu ti povědět, že nebylo možné tyto lidi od něj dostat, když chodili spolu.

²⁹⁷ Jednou se postavil na hoře, pohleděl dolů a viděl své malé milované město v obležení nepřátel. A on tam stál a vzpomínal, jak byl malým chlapcem, jak vodil své ovce tímto místem a pil tu vodu, která byla opravdovou vodou. (Nedávno jsme tu o tom mluvili: Vody života.) A tady on je: „Rozmýšlím, jak bych se mohl z toho napít.“

²⁹⁸ A jeho nejmenší přání bylo příkazem pro ty muže, které měl. Bratře, dva z těchto mužů se chopili svých mečů a probili se patnáct mil přes ty Filištíny, sekali napravo a nalevo, aby mu přinesli doušek z této studně. Věděli, že on přijde v moci. Ano, přáteli. Jednou jeden z nich, aby ho zachránil, skočil do jámy a zabil lva, holýma rukama. To byli valečníci. A když přišel v moci, víte, co udělal? Ustanovil každého z nich správcem nad jedním městem.

²⁹⁹ Vidíte zde Krista? „Kdo zvítězí, bude vládnout nad městem.“ Vítězové! Dnes, když vidíme, jak přichází v moci, Kristus bude vládnout tímto světem. Německo a Spojené státy a všichni ostatní musí padnout, každý národ musí padnout. Království tohoto světa se staly královstvími našeho Boha a Jeho Krista a On bude vládnout a panovat nad nimi. Tak je to.

³⁰⁰ Víme, že On přichází v moci, proto Jeho poslední přání je pro nás příkazem! „On si přeje, abych Jej reprezentoval v tom malinkém, nic neznamajícím Timbaktu, kde není ani padesát centů v hotovosti, kde nemají nic nebo jen chudé skupiny lidí,“ to je přání. Amen!

³⁰¹ Nemusíš jich dostat až tolik, nemusíš dělat toto, chci jenom vědět, že On si přeje, abych šel. Amen. Toť vše.

³⁰² „Pokud si přeje, abych dělal něco jiného, jednal jiným způsobem,“ třeba jako tyto sestry a tak dále, „pokud si přeje, abych udělal nějakou věc, sláva Bohu, je to pro mne výsadou, abych to udělal.“ Tak je to! Víme, že se vrací v moci, nehledě na to, co říká svět. „Pokud jen mohu odvrhnout veškeré břímě i snadně obkličující nás hřích, s trpělivostí konat běh uloženého sobě boje. Dovolte mi hledět na vůdce a dokonavatele naší víry Ježíše Krista.“ On přichází v moci!

³⁰³ Toto jsou ti „starší“, dvacet čtyři starců. Dobře. Otevřeme si to teď ve Zjevení a najdeme to. V knize Zjevení kolem 21. kapitoly, vidíme to město Jeruzalém, které má dvanáct základů. Souhlasí to? A mělo dvanáct bran, to znamená tři na každé straně, tři krát čtyři je dvanáct. Přesně tak jako stánek na poušti, protože Jan řekl a viděl přesně to, co viděl Mojžíš, když byl tam nahoře, tu stejnou věc viděl i Pavel.

304 A teď dávejte pozor na to, že dvanáct základů mělo jména apoštolů. A dvanáct bran, každá brána měla jméno jednoho pokolení. Když se na to podíváme, jak bychom nemohli vidět těch dvanáct starců, dvanáct pokolení, dvanáct apoštolů, dvanáct základů, dvanáct bran! Ó! Vezměte tu Boží číselnou sestavu a nemůžete se nikde splést, poběží to přímočaře a padne to všude a vždy.

305 Z toho důvodu, hleďte, máme šest dnů, ve kterých svět byl v porodních bolestech, a nyní se blížíme k tomu sedmému dni. Během prvních dvou tisíciletí Bůh zničil vodou... svět vodou. Druhé dva tisíce let a přišel Kristus. To je 1961, je to za dveřmi, jen velice krátký čas. A hleďte, Ježíš řekl: „No, to nevyprší úplně až na konec,“ On řekl, „protože musím toto dílo zkrátit. Kdybych to neudělal, atomová bomba by zničila všechno tělo. Vidíte? Kvůli vyvoleným zkrátím toto dílo ve spravedlnosti. Odseknu to, kus času.“ Vidíte, potom nastane tisícileté Milénium, ten velký Den.

306 Zatímco se Církev namáhala proti hříchu po dobu šesti tisíc let, potom v sedmém tisíciletí nastane Milénium. Obdobně jako Bůh, který potřeboval šest tisíc let, aby postavil svět a v sedmém tisíciletí On odpočinul od vši své práce. A Církev se namáhala po dobu šesti tisíci let proti hříchu a v sedmém tisíciletí církev odpočine.

307 Bílá roucha, která měli starci, jsou spravedlností svatých. Bílá barva znamená „spravedlnost“. A jelikož byli oděni, ukazuje to, že to byli „kněží a soudcové“, bělostně oděni, kněží, soudcové, proroci a tak dále; vidíte, kým oni jsou. Byli bělostně oděni, dvacet čtyři starců. Tam bude dvacet čtyři starců. Dvanáct jich bude pro dvanáct pokolení Izraele; dvanáct apoštolů pro Církev.

308 A seděli v nádvořích velikého Krále. Zapamatujte si, oni tam sedí, to jsou oni. A tady se nachází nevěsta a Kristus na svém trůnu a Jeho manželka sedí vedle Něj, Církev. Dvacet čtyři starců... slouží mu sto čtyřicet čtyři tisíc chrámových eunuchů. Když On povstane, Jeho manželka jde s ním. Ó, ach! Skrze tento velký nadcházející věk, kdy veškerý hřích a každé podobenství hříchu je...

309 Všechny velké nádherné budovy, kterých si dnes lidé tolik cení, všechny peníze a žádosti a veškerý hřích a krásné ženy a muži, čímkoliv se snaží udělat své tělo, tím nebo něčím jiným, aby se stalo dáblouvu léčkou a poslalo jejich duše do pekla, oni zahynou a shnijí a červi je sežerou. A tu najednou... vše čím oni byli, se jednoduše promění v sopečný oheň a nezbude z toho nic, kromě *radioaktivního* spadu a vulkanického popela.

³¹⁰ Ale jednoho rána, přátelé, jednoho rána, až tohle bude za námi, ona opět vzkvete. Pole plná bělostného jetele a vůně růží se smíchají s květem stromu života a jednou ráno se Kristus vrátí. A velcí ptáci, holubice, se posadí na strom a budou vrkat a nebude už více smrti a žalu. Na zem se vrátí Kristus se svými vykoupenými; nebudou zde staří lidé, ale navždy mladí. Nesmrtelní, budeme stát jemu podobní a skvít se nad slunce a hvězdy.

*Směřuji do toho nádherného města,
které Pán připravil pro ty Jeho vlastní;
kde všichni vykoupení všech věků
budou provolávat: „Sláva!“ kolem bílého Trůnu.*

*Někdy se mi stýská po nebi
a chtěl bych vidět Jeho slávu;
jaká radost to bude, uvidět mého Spasitele,
v tom nádherném, zlatém městě.*

³¹¹ Ó, jak toužím Ho spatřit! Ó, chci Jej vidět! Směřuji do toho nádherného města! Jan ho viděl na ostrově Patmos, sestupující dolů, jako nevěstu ozdobenou svému muži. Chtěl bych jednou spatřit Jeho slávu.

*Chci Ho vidět, pohledět do Jeho tváře,
navždy tam zpívat o Jeho spasitelné milosti;
na ulicích slávy pozvednout svůj hlas;
starosti jsou ty tam, konečně doma, na věky
radost.*

³¹² Ještě několik sklouznutí a smyků ve sněhu, něco málo žáru a denní námahy; přál bych si, aby moje žena a Mabel sem přišly a zazpívaly mi pokud možno tu píseň: „Námahy cesty neznamenaají nic, když budu na konci cesty.“ To je pravda.

³¹³ Vzpomínám si tu noc, kdy jsem opustil tuto církev a začal dílo evangelizace, kdy jste všichni plakali; téměř nikdo z nich už tu není, možná jen několik z vás zdejších. Sestra a bratr Spencerovi a možná ještě několik starousedlíků zůstalo, oni všichni plakali. Ale když Duch svatý řekl: „Musíš jít!“

³¹⁴ Vzpomínám si své první shromáždění poté, co jsem byl pryč několik měsíců, Meda přijela do Jonesboro, Becky byla takové malinkaté, drobounké dítě, přijeli takovým starým vlakem Cottonbelt, trvalo jim to několik dnů, než se tam dostali. Stál jsem tam té noci venku, když ona přišla. Pokoušeli jsme se dostat do posluchárny vzdálené asi tři městské bloky, policista hlídal takto na ulici. Dokonce silnice byly nacpány. Musel mne oklikou převést ulicí na druhou stranu na toto místo. Meda řekla: „Tihle přijeli sem poslouchat tvé kázání, Bille.“

³¹⁵ Řekl jsem: „Ne.“ Potom jsme zpívali:

*Přicházejí z východu a západu,
přicházejí ze vzdálené země,
hodovat s naším Králem,
stolovat jako Jeho hosté.*

*Jak požehnaní jsou tito poutníci!
Uvidí Jeho ověčenou tvář
planoucí Božskou láskou;
požehnaní účastníci Jeho milosti,
jako drahokamy v Jeho koruně se skví.*

*Ó, Ježíš přijde brzy,
naše soužení budou ta tam.
Ó, co kdyby náš Pán přišel v tuto chvíli
pro ty zproštěné, hříchu?*

*Ó, bude to potom pro vás radost
nebo žal a zoufalství?
Když náš Pán přijde ve slávě,
potkáme se s Ním na povětrí.*

³¹⁶ Amen! Ó, miluji Jej! Bude to pro tebe žal a hluboké zoufalství, nebo to přinese radost? Když náš Pán přijde ve slávě a my Ho potkáme na povětrí. S takovými myšlenkami v našich hlavách, skloňme teď naše hlavy. Bude-li Pán chtít, ukončím tuto bohoslužbu někdy jindy.

Náš nebeský Otče, ó, přijdou z východu a západu, přijdou ze vzdálených zemí. Myslím o tomto velikém vytržení. Lidé, kterým jsem kázal v Africe, Indii, a kolem celého světa, ještě jednou uvidím jejich tváře. Mnozí z nich plakali, když se přiblížili k letadlu, opírali se o

oplocení, křičeli a plakali. Přemýšlím, jak jednou Pavel klekl a oni se modlili. Řekl: „Jsem si jist, že nikdo z vás... mnozí z vás mne už nikdy neuvidí.“

*Přijdou z východu a západu,
přijdou ze vzdálené země,
hodovat s naším Králem,
stolovat jako Jeho hosté;
jak požehnaní jsou tito poutníci!*

*Uvidí Jeho ověčenou tvář
(ve smaragdové Slávě)
planoucí Božskou láskou;
(ne pouhé světlo lampy nebo svícnu, ale Božské
světlo, ověčení Božským světlem),
požehnaní účastníci Jeho milosti,
jako drahokamy v Jeho koruně se skví.*

*Ó, Bože, když ohnivý uhel dotkl proroka,
a učinil jej čistým, jak je to jen možné,
když Boží hlas promluvil: „Kdo nám půjde?“
On odpověděl: „Tady jsem, pošli mě.“*

318 Ó, pošli dnes ráno anděla, cherubína se šesti křídly, jak jej viděl Izaiáš, létajícího a volajícího: „Svatý, svatý, svatý Hospodinu.“ A Izaiáš, ten mladý prorok řekl: „Jsem nečistých rtů, uprostřed nečistého lidu, a moje oči spatřily slávu Pánovu.“ A pohnuly se podvoje veřejí a vzal kleště z oltáře a uchopil řeřavý uhel a přiložil ho na jeho rty, řekl: „Očistil jsem tvé rty. Nyní prorokuj, synu člověka.“ Pošli anděla dnes ráno, očisti naše rty od každé špatnosti. Očisti naše srdce a vejdi dovnitř, Pane. Zlom naši vlastní vůli. Ať má vůle v Tobě bude Tvou vůlí, Pane. Ó, buď vůle Tvá ve mně, ó Bože. A dej mi a mé církvi a mým lidem, být Tvými, ó Pane. Odevzdáváme se Tobě...

319 Jak kdysi řekl básník, Otče:

*Milióny nyní hynou v hříchu a hanbě;
(dole v Africe, dole v Indii, kolem světa, tisíce
každou hodinu, setkávají se s Tebou, aniž by Tě
znali.)*

*Milióny nyní hynou v hříchu a hanbě;
(a přece, Bože, moje duše se ve mně rve, na
kusy,
když na to pomyslím.)*

*Naslouchej jejich smutnému, hořkému lkání;
pospěš, bratře, pospěš je zachránit;
rychle odpověz: „Mistře, zde jsem.“*

320 Dopřej, Pane, dopřej znovu. Dopustil jsem se chyb všeho druhu, Otče, během uplynulých let, prosím za jejich odpuštění. A v tomto novém roce, Pane, dej čerstvé pomazání. Dovol mi jít k těmto miliónům sedícím tam v hříchu a hanbě, kteří umírají, přines jim toto veliké zjevení Tvé pravdy, přiveď je k pomazání Duchem svatým. Ať v onen den přijdou z východu a západu a budou se skvívat jako drahokamy ve Tvé koruně. Dopomoz mi, Pane, jít tam dolů a vykopat je ze země jako zlatokop, z bláta země, bláta a špíny, ve které žijí. Dovol jim uvidět svatého Boha, který je očisťuje a umožňuje žít, jako křesťanům, posvěceným a čistým před Tebou; odvrátit se od zlého, všech druhů světských radovánek a obrátit se k živému Bohu, učiniť je zástupci Tvého království na onen veliký den.

321 Posvěť tuto malou církev dnes ráno, Pane. Posvěť každou osobu, která se zde nachází svým Duchem a ať Duch svatý sestoupí do jejich srdcí, jednoho každého z nás. Osvěž Ducha v těch, kteří už otevřeli svá srdce skrze vlastní vůli a přišli, aby poznali Tvou vůli.

322 Tito mladí, Pane, mnozí z nich jsou jen nemluvnátka. Jak je ty opatruješ ve své náruči! Jako maminka, která opatruje své dítě, utře slzy z jejich očí a dá jim nějakou pozornost, protože je miluje. Přesně tak Ty miluješ svá malá znovuzrozená nemluvnátka, Pane. Neumí ještě chodit, neumí dokonce mluvit. Jediná věc, kterou umí je plakat a vzhlížet k mamince. Ó, Bože, drž je ve své náruči, něžně, jako malé jehňátko a veď je, dokud nedospějí a nebudou moci chodit. Pak je veď, Pane, dál na cestu služby. Dopřej to.

323 Odpusť nám naše hříchy, jako i my odpouštíme těm, kteří hřeší proti nám. Neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva, na věky, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

324 Bůh vám požehnej! Doufám, že Pán učinil dnes ráno pro vás něco, co vás přiměje zahájit tento nový rok na tomto jediném základě, totiž že milujete Ježíše Krista a jednou Ho chcete spatřit a žít s Ním

navěky. Je to moje touha, aby nikdo z vás nezahynul, ale každý byl spasen a naplněn Duchem svatým, a byl zachován ke dni Jeho příchodu, protože věřím, že to je velice blízko. Nyní předávám bohoslužbu bratru Nevillovi.

